

Veto

**Minister van Onderwijs
belooft meer geld
voor Hogescholen**
p. 3

**Wetenschap & Maatschappij
anno domini 2000,
deel 1: Emile Lamberts**
pp. 4-5

**Australische student
aan bed gekluisterd**
p. 10

Drie van de vier eredoctores KU Leuven 2000 zijn vrouwen

Ex-premier en ex-president worden doctor honoris causa

Jean-Luc Dehaene, Zuster Jeanne Devos, professor Mildred Dresselhaus en VN-Hoge Commissaris voor de Rechten van de Mens Mary Robinson zijn uitverkoren om zich vanaf het Patroonsfeest in februari 2000 doctor honoris causa van de KU Leuven te noemen. Het is dit jaar dus geen select mannenklubje dat de epitoga mag aantrekken. Ook de aandacht voor de mensenrechten valt op in de keuze.

Eredoctores worden voorgedragen door de Akademische Raad, waarin ook studenten zetelen. Zij kunnen dus ook een kandidaat voordragen — het laatste voorstel van de studenten dateert echter van 1979: een eredoratoraat voor de Zuid-Afrikaanse aartsbisschop Hurley. Met de eredoratoraten lauwerd de universiteit personen die hun sporen hebben verdiend in de academische wereld, of omwille van hun maatschappelijk engagement. Maar los van objectieve verdiensten, maakt de KU Leuven in de keuze van haar eredoctores ook een politiek statement. Uit de geschiedenis van het Patroonsfeest blijkt dat dit niet zelden zorgde voor controverse.

Inhaalbeweging

Een goed voorbeeld van een omstreden eredoratoraat was dat van de Spaanse vorst Juan Carlos. De meest waarschijnlijke reden waarom de Spaanse koning een eredoratoraat kreeg, is de zaak Moreno-Garcia waarbij België in conflict kwam met Spanje. Ondanks het feit dat Spanje er naar vroeg, weigerde België het echtbaar Moreno-Garcia uit te leveren. Dit werkte als een rode lap op een Spaanse stier: het zette België op Europees niveau onder druk. Met dat eredoratoraat deed België dus een *geste*.

Tijdens dit jubileumjaar "wil de universiteit terugblikken en bezinnen, maar vooral verderbouwen aan een sterke toekomst". De KU Leuven wenst daarom in de 21ste eeuw "een denkende, durvende en maatschappelijk geëngageerde universiteit" te zijn.

Veto berichtte vorige week over de studie van het LUC omtrent de ondervertening van vrouwen in de hoogste academische echelons. Hieruit bleek dat de KU Leuven niet echt goed scoorde en dat een inhaalbeweging nodig was. Een goede start is alvast het eredoratoraat aan professor Mildred Dresselhaus. Deze Amerikaanse fysicus, die toponderzoek levert in het domein van de fysische eigenschappen van moderne koolstofverbindingen, krijgt het eredoratoraat voor haar inbreng in de *American Association for the Advancement of Science* en voor haar voortrekkersrol in het uitbouwen van een gelijkheidsbeleid.

Fietsen met zijn beiden: het fietsteam van SK Lokeren onder leiding van Georges wint de ene wedstrijd na de andere. Alleen jammer van die zero tolerance (foto archief)

Dresselhaus is de auteur van de tekst "Interventions to Increase the Participation of Women in Physics". Uit een vergelijking met andere landen bleken de Verenigde Staten het laagste aantal vrouwen in de faculteiten natuurkunde te hebben. De fysicus trekt nu door Amerika om te spreken met universitaire beleidsmensen en studenten en om informatie te verzamelen omtrent de status van vrouwen in de wetenschap.

Parochieblad

Niet als vorig jaar, toen de Afrikaanse antropoloog Jean-Marc Ela de epitoga mocht aantrekken, is er ook dit jaar aandacht voor de derdewereldproblematiek. De KU Leuven eert Zuster Jeanne Devos voor haar strijd tegen de sociale, fysieke en psychologische uitbuiting van de zwaksten in de Indiase samenleving. Begin oktober hield het parochieblad *Kerk en Leven* een 'pop poll' onder de lezers om een kandidaat te kiezen voor de Vredesprijs. Winnaar werd Jeanne Devos, een Vlaamse zuster die zich het lot aantrekt van de de dienstmeisjes van Bombay. De dienstmeisjes — van welke er naar schatting tachtigduizend jonger zijn dan twaalf — hebben geen rechten en worden vaak seksueel misbruikt. Om

deze kinderen te bereiken stichtte Devos in 1980 de *Bombay Houseworkers' Solidarity*, een beweging die ijvert voor vast aantal werkeren en eerlijk loon.

Een derde genodigde op het Patroonsfeest is Hoge Commissaris voor de Mensenrechten Mary Robinson. Robinson, van huis uit katoliek, was professor strafrecht aan het protestantse Trinity College in Dublin. In 1990 werd ze de zevende president van Ierland. Onder haar presidentschap werd een amendement op de grondwet goedgekeurd, zodat een echtscheiding in Ierland mogelijk zou zijn.

Sinds ze in Genève zetelt, loopt Robinson de planeet af ter verdediging van de burgerrechten en de politieke rechten van mensen en volkeren. Tegelijk voert ze campagne voor de eerbiediging van economische, sociale en culturele rechten. Die twee zijn volgens haar complementair: misbruik van sociale en economische rechten kan even negatieve invloed hebben op landen en volkeren als het schenden van burgerrechten en politieke rechten.

Detail

Ook tijdens de Kosovo-krisis liet Robinson zich niet onbetuigd. Joegoslavië overwoog in april van dit jaar een proces

voor het Internationaal Gerechtshof in Den Haag tegen de westerse leiders wegens oorlogsmisdaden. De klacht werd afgewezen. De Hoge Commissaris voor de Mensenrechten maakte bedenkingen bij de oorlogvoering, vooral over "het doden van grote aantallen burgers" door de Navo. Zij was van mening dat het tribunaal in Den Haag daarover uitspraak moest doen.

Een weinig bekend detail: de vierde toekomstige erdoctor Jean-Luc Dehaene werd onlangs aangeklaagd voor het Joegoslavië-tribunaal door een groep advocaten uit diverse landen. Ze stellen hem medeverantwoordelijk voor de schending van internationale rechtsregels in Kosovo. Maar onze oud-premier zal daar wellicht nog niet van wakker gelegen hebben. Sinds hij zijn ambtswoning in de Wetstraat verliet, beet hij zich vast in nieuwe dossiers: die van de Europese Unie en die van Union Minière — waarvan hij nu bestuurslid is. De Leuvense universiteit zal hem in februari huldigen voor zijn rol als minister en eerste minister bij de realisatie van de staatsvormingen en bij het gezond maken van de overheidsfinanciën.

Bart De Schrijver

Bronnen: *Kerk en Leven*, *Uitpers* (Paul Vanden Bavière), 10 december 1999; Reuter 30 april 1999.

Kernenergie

Serge Franchoo neemt in zijn lezersbrief "Kernenergie" (Veto nummer 11, jaargang 26) zeer terecht de 'gebrekkige kennis terzake' op de korrel. Toch enkele opmerkingen. Ten eerste is het niet zo dat de meeste kerncentrales zouden gebruik maken van hoog verrijkt uranium. Klassieke verrijkingsgraden schommelen rond de 3 procent (onder andere de Belgische centrales). Het is trouwens interessant om hierbij op te merken dat men de hoofdzaak van de kernramp in Chernobyl (de instabiliteit van de kern bij een lage vraag naar vermogen) te lijf is gegaan door de verrijkingsgraad voor dat type van reactoren op te drijven. Hoe dan ook, het zou bijzonder naïef zijn om te denken dat men de kernwapenkwestie zou kunnen omzeilen door de kerncentrales te sluiten. Een land dat de bedoeling heeft om het non-proliferatieverdrag te schenden, zou immers plots de handen vrij krijgen, want als het beweert niet meer over kerncentrales te beschikken, waarom zou het dan nog IAEA-inspecteurs moeten toelaten op zijn grondgebied? De burgerinspecties in Kleine Brogel leveren ongetwijfeld leuke televisie op, maar ik vraag mij wel af of deze mensen goed het onderscheid kunnen maken tussen een klassieke bom en een kernwapen. En bovendien: iedereen zomaar laten rondsnuffelen op militair terrein, dat zou terroristische organisaties wel eens op verkeerde gedachten kunnen brengen en waar staan we dan? Tot slot de moks-kwestie: willen ze in de nucleaire sektor ook eens braafjes recycleren, begint iedereen moord en brand te schreeuwen. Ik ben bang dat hier de essentie over het hoofd wordt gezien: indien een land werkelijk de bedoeling heeft om een kernwapen te maken, zal het die klus zonder hulp ook wel kunnen klaren (Israël, Zuid-Afrika, Pakistan, India). Elke technologie kan misbruikt worden en dat probleem pak je niet aan door die technologie te verbieden en ze zo aan de klandestiene sektor over te laten, wel door strakke procedures, controles en veiligheidsvoorschriften. De nucleaire sektor heeft zich op dat vlak trouwens een reputatie opgebouwd waar geen enkele andere industrietaak nog maar in de verte kan aan tippen.

Filip Huberland
Leuven

huitenbaar

Deze week niet in Veto:

- Eddy Wally en Get Ready samen in de politiek • The Next Generation: IQ 21
- George wint tegen Walter: 5-1 voor Luke
- Darth Vader alweer niet verschenen
- Tudzjman, een andere katoliek, wel uitgebeemd • Eddy zingt: VU, ik hou van u
- Met de begrotingsakosj op de liberale markt • Al van de grond geraakt Flippy-boy? • Canarische eilanden: zij stapten niet uit een vliegmachien • Kapitein Guy V in space • Mik, Mak of Mon: wie is de zingende priester? • Spass mit Günter Grass • The Emperor strikes back: nu ook in de Tsjetsjeense bioskopen • Horen die Turken nu bij good old Spock en Kirk? • Buck Rodgers en Tom Jones in het Vaticaan • Nathaliëtte: To boldly go were gone one has ever gone before • Sint en Piet: paard en zak nog steeds niet ingeruild voor een Enterprise
- Jimi 'Purple Haze' Hendrix is de beste gitarist in dit heeal: Nevermind Eric • In dit heeal is 't trouwens alle dagen carnaval
- Zweden, Italianen of Turken? Belgen alleszins geen Jedi • Geen melk voor stoute Mon, wel Coca-cola met rietje en zonder Douglas Ivester •

Uur Cultuur

Als nietsvermoedende esteet begaf ik mij woensdag jongstleden naar het Uur Cultuur. De Blanlin-Evartprijs werd er uitge-reikt aan ene Luc Brewaegs — mij verder onbekend. Tot zover niets aan de hand. Iedereen mag prijzen winnen, en iedereen mag ze uitdelen, dacht ik. Iedereen mocht er in dit geval ook gratis naar gaan kijken.

Groot was mijn verbazing toen bleek dat het bla-bla van de aanwezige sprekers voor één keer boeiender bleek dan het als kunst gebodene. Want wat daar op onze verzamelde oren losgelaten werd, tarte alle verbeelding. Het onderliggende concept scheen mij toe het volgende te zijn: *wij kunnen wel muziek spelen, als wij dat zouden willen, maar wij doen het lekker niet.* Schrilte uithalen die nergens toe leidden, vals samenspielen (na notabene telkens gestemd te hebben), abrupte eindes voor iets wat nooit begonnen was. Altijd braaf volgens de partituur. Met heimwee dacht ik terug aan de experimenten uit mijn jeugd: Pink Floyd, Soft Machine, Frank Zappa en Jimi Hendrix. Muziek met ballen, hoe zweverig soms ook... Wat wij hier hoorden kwam enkel uit het hoofd — en het was dan nog een hoofd met chronische migraine. Graag had ik Rowan Atkinson opgemerkt in het publiek om te zien hoe hij de brij mimisch zou weten te verteren. Zelf durfde ik het niet aan een gepaste reuk te geven. Ach, wij zijn zo'n verjijnde barbaren geworden, jarenlang getraind in de cultus van de stilzitterij, wat er ook gebeurt...

Zo ging dat een uur vol door. Eksersities in satanisme? Een uur tulurekekut? Pogingen het darmkanaal definitief te destabiliseren? Ik weet niet hoe het te noemen. Af en toe had iemand de tegenwoordigheid van geest de zaal te verlaten. Het dichtploffen der deur klonk mij als muziek in de oren! Net voor het einde hadden twee van de vier konserterende violisten het eindelijk ook door. Beschaamd dropen zij af naar de zijanten van de aula. Om zich een houding te geven bleven zij hierbij gewoon doorspelen. Toen zij uit het gezicht verdwenen waren, waagden zij het eindelijk enige

FOKKE & SUKKE HEBBEN HET TOCH VAAK GENOEG UITGELEGD

LEZEN DIE LUI
NOOIT INGEZONDEN
BRIEVEN, OF ZO?'

muzikale klanken te produceren. Vogelkreetjes in stereo, maar er volgde niets meer. De twee op het podium achtergebleven begrepen immers niet dat de twee verdwenen zich plots tot de muziek bekeerd hadden.

Gelukkig is een uur een eindig begrip en barstte het publiek voor de laatste keer los in uitzinnig handgestotter. Ongetwijfeld was iedereen blij dat het eindelijk allemaal achter de rug was. Wat mij nog het meest van al verbaasde, was de bovennatuurlijke aandacht en het frenetieke applaus die de aanwezigen aan de hele vertoning schonken. Het nieuwe-kleren-van-de-keizersyndroom, wat mij betreft. Nu, ik zal wel een onaangepaste zijn. Maar goed. Ik ga nog liever naar de hoeren! Daar krijg je tenminste waar voor je geld.

Wat mij ook speet, was dat ik voor de gelegenheid een das had aangetrokken. Misschien had ik beter snoeren van snot en gruis door mijn haren geföhnd? En natuurlijk had ik best mijn antidrilloor-oorbeschermers aangetrokken. Dan had ik kunnen schrijven: het ganse spektakel was niet van een zekere sjarne ontbloot. Met

name de blonde Beatrice zat zomaar tussen de toeschouwers.

Zo zou ik nog een uur kunnen door-gaan. Maar ik doe het niet!

Arno K.,
Leuven

kolofon

Veto
's Meiersdrate 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 26
Nummer 13
13 december 1999

Ver. uitg.: Peter Mangelschots
Hoofdredaktie: Bart De Schrijver
Redaktiesekretaris: Peter Mangelschots

Redaktie: Stijn Bovy, Marie-Anne Dedeurwaerdere, Filip De Keukeleere, Margo Foubert, Joost Helsen, Diederik Vandendriessche, Pieter Van der Aa

Doka: Dirk Bernard, Joost Helsen, Heleen Touquet, Pieter Van der Aa
Medewerkers: Yves Dejaeghere, Caroline Leysen, Heidi Van Hout, Matthieu Van Steenkiste, An Willems
Layout en vormgeving: Dirk Bernard, Ward Daenen, Marie-Anne Dedeurwaerdere, Yves Dejaeghere, Filip De Keukeleere, Loes Geuens, Willy Leung, Dieter Maes, Peter Mangelschots, Sixten Tollet, Steven Van den Eede, Pieter Van der Aa, Maarten van Meer, Matthieu Van Steenkiste
Cartoons: Seb
Dtp: Dirk Bernard, Filip De Keukeleere
Spelling: Filip De Keukeleere

Eindredaktie: Ward Daenen, Marie-Anne Dedeurwaerdere, An Van de Moortel
Assistentie-eindredaktie: Loes Geuens
Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail:
veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Allaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artios (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr/6.20 €; niet-studenten: 350fr/8.68 €; buitenland: 700fr/17.35 €; steun vanaf 1000fr/24.79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

Speciale Kerst-actie voor studenten en personeelsleden KU Leuven

werk efficiënter en
geniet van meer vrije tijd met

L&H VoiceXpress™

Wat ?

L&H Voice Xpress™ laat je spreken tegen je computer!

- Razendsnelle spraakherkenning : dicteer tot 140 woorden per minuut.
- Bewerk Microsoft® Office-documenten met de stem : met Natural Language Technology™ formuleer je opdrachten in je eigen woorden!
- Ideaal voor verhandelingen en thesist!
- Lees er alles over op <http://www.lhs.com/nl/voiceexpress/>

Prijs ?

Professional versie
6990 3500 BF

Advanced versie
4490 2500 BF

Waar ?

bij **ACCO Leuven**

Wanneer ?

van 1 oktober t.e.m. 31 december 1999

“Voor onderwijs zal er nooit geld genoeg zijn”

Minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) laat er geen twijfel over bestaan: de Vlaamse regering komt deze legislatuur nog met geld over de brug voor de hogescholen. Overschotten na de budgettaire controle en een stappenplan moeten extra middelen vrijmaken die enerzijds de ontoereikende enveloppefinanciering aanvullen en anderzijds de sociale toelagen voor hogescholen optillen tot het nivo van de universiteiten. Daarnaast is een bedrag van 475 miljoen voorzien voor infrastructuurwerken op de kampussen van de hogescholen.

Marleen Vanderpoorten staat nu bijna vijf maanden mee aan het roer van de Vlaamse Regering als minister van Onderwijs. De Liberale Studentenvereniging LSVV nodigde haar maandag uit in het kader van 'Blauwe Maandag' — een reeks van avonden waarop Vlaamse liberale vooraanstaande politici komen spreken. Ze lichtte alvast een tipje van de sluier van haar beleidsnota: meer samenwerken met het veld wordt het uitgangspunt. “De vraag is of onderwijskoepele en bestaande organisaties de basis vertegenwoordigen. Ik stel vast dat er tegenstrijdige belangen bestaan tussen de top en de basis van de organisaties.” Het beleid zal vorm krijgen na overleg met studenten, professoren, en directies zelf. Als op die manier aan politiek wordt gedaan, blijft de vraag hoe concreet de beleidsnota er zal uitzien.

Krab

De stijgende studentenaantallen aan de hogescholen maken dat het budget, dat de Vlaamse regering onder de vorm van een gesloten enveloppe toestopt, te krap wordt (zie Veto 11, jaargang 26). Het is een vast bedrag dat enkel stijgt met de index en onderling verdeeld wordt onder de hogescholen op basis van een interne verdeelsleutel. Vanderpoorten is, ondanks de grieven van de hogescholen zelf, voorstander van deze werkwijze: “Het is een goed systeem, mits het om voldoende geld gaat.” De minister zegt dat de 159 miljoen die de hogescholen al extra kregen nog zal aangevuld worden met bijkomende middelen: “Er is al een akkoord dat een deel van de overschotten die opduiken na de jaarlijkse budgettaire controle naar de hogescholen gaan.” Hoe groot het bedrag zal zijn, laat de minister in het midden. Het blijft alleszins wachten tot februari 2000. Bovenop deze sommen is 475 miljoen toegestaan om infrastructuurwerken op de kampussen uit te kunnen voeren. Op die manier zal er meer adempunt komen op het budget voor werkingsmiddelen van de hogescholen.

Anciauxvis

Een ander heikel punt in de hogeschoolfinanciering vormen de sociale toelagen die de universiteiten en de hogescholen ontvangen van de Vlaamse Gemeenschap: respectievelijk negenduizend en vierduizend vijfhonderd frank per student. De hogescholen zijn vragende partij voor een stijging van hun bedrag en pleiten voor een gelijkshakeling met het nivo van de universiteiten. Momenteel zijn die toelagen al opgetrokken tot vijfduizend frank. De minister garandeert dat gelijke financiering reeds binnen deze regeerperiode een feit zal zijn en hiervoor een stappenplan uitwerkt zal worden. Vanderpoorten opteert daarnaast voor een samenwerking tussen de universiteiten en de hogescholen wat betreft sociale voorzieningen — wat trouwens in Leuven al het geval is. Op termijn zal dat kostenbesparend werken.

De belasting over de toegevoegde waarde (BTW) die geïnd wordt, zorgt voor

Eten koala's nog altijd eucalyptus blaaitjes?

(foto pieter Van der Aa)

de financiering van het onderwijs. De opbrengst ervan wordt verdeeld over de verschillende gemeenschappen. Tot nu gebeurde die verdeling op basis van percentages zoals in de Bijzondere Financieringswet bepaald — 57,55 procent voor de Vlaamse Gemeenschap en 42,45 procent voor de Franstalige Gemeenschap. De huidige kommotie rond het onderwijsdossier vindt haar oorsprong in artikel 39 van diezelfde bijzondere wet: “Vanaf het begrotingsjaar 1999 wordt deze verdeelsleutel aangepast aan de verdeling van het aantal leerlingen aan de hand van bij wet gestelde objectieve criteria.” Dat de Volksunie dwars lag en dreigde met een regeringskrisis op Vlaams nivo is volgens de minister te wijten aan de nakende voorzittersverkiezingen: “De strakke houding die door de VU wordt aangehouden, heeft te maken met de situatie binnen de partij. Dat maakt discussie zeer moeilijk. De termijn die de VU vooropstelt — om niet binnen de legislatuur, maar binnen het jaar de financieringswet te herzien en de tijdelijkheid van het Sint-Elooisakkoord in de wet in te schrijven — is zeer moeilijk haalbaar.”

Vanderpoorten hoopt dat de Vlaams-nationalistische partij de goedkeuring van de begroting 2000 in het Vlaams Parlement niet zal blokkeren omdat “de partij haar zin niet krijgt in het onderwijsdossier”. Een zware hypoteek op de uitvoering van de rest van het Vlaams regeerprogramma zou hiervan het resultaat zijn. De Vlaamse coalitiepartij ging inderdaad die richting uit maar legde zich afgelopen week neer bij het akkoord over de onderwijsfinanciering dat bedongen werd tussen de Vlaamse meerderheidspartijen. Dat de Volksunie pleit voor meer fiscale autonomie voor Vlaanderen via een herziening van de financieringswet, vormt voor de liberale regeringsvrouw geen probleem: “Het innen van belastingen zal in de toekomst meer mogelijkheden bieden, hoewel er voor onderwijs nooit financiële middelen genoeg zullen zijn.”

Stijn Bovy

Onder het motto “het onderwijs van vandaag, moet voorbereiden op morgen, met het geld van gisteren” betogen de Vlaams-Brabantse hogescholen op donderdag 16 december. Thema's zijn: de financiering, de werkdruk voor docenten en de sociale toelagen. Vertrek om 11 uur op het Sint-Jacobsplein.

SPECIALAAL...

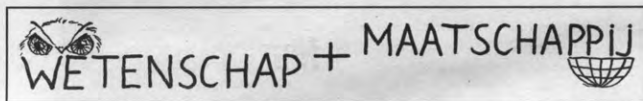
INTERNET VIA DE KABEL.

"Leuven is in katolieke kringen eigenlijk een beetje verdacht"

De historicus Emile Lamberts mag de spits afbijten van de nieuwe Veto-reeks "Wetenschap en maatschappij" (zie kader). Lamberts doceert politieke geschiedenis van de negentiende en twintigste eeuw en is voorzitter van het Katholiek Dokumentatie- en Onderzoekscentrum (Kadoc). Vier jaar geleden was hij kandidaat-rector van de KU Leuven, maar verloor de strijd tegen huidige rector Oosterlinck.

Lamberts: «Objektieve geschiedschrijving bestaat niet. De beoefenaar van de geschiedenis is iemand die in een bepaalde tijds-kontekst leeft. Niemand meer dan een historicus zal ervan overtuigd zijn dat wetenschapsbeoefening steeds afhankelijk is van temporele en sociale omstandigheden die je persoonlijkheid modelleren. Je karakter is

tonen. De tachtigers zijn meer individualistisch. Zij willen de wereld niet veranderen, maar zijn veeleer uit op wat hen interesseert. Zij zijn kinderen van de welvaartstaat. Maar volgens mij bevinden zij zich met hun metode op een dood spoor. De samenleving verwacht van de geschiedenis iets anders dan het zich vermeen in de

Lamberts: «Toen ik als achttienjarige naar de universiteit ging, ben ik met rechten begonnen. Toen had je nog de klassieke organisatie van de rechtenstudie, waarbij de kandidatuursopleiding eigenlijk Letteren & Wijsbegeerte was. Maar vanaf het derde jaar volgde er een bruske overstap naar zuiver recht. Toen voelde ik aan dat recht voor mij te positivistisch was. Zeger van Hee behandelde in de lessen zakenrecht de vraag waar een muur tussen twee woningen moest staan en hoeveel ramen en deuren erin mochten. Daar wilde ik niet mijn hele leven mee bezig blijven. Het naast elkaar leggen van een aantal zakelijke gegevens was voor mij zo kurkdroog dat ik ben overgestapt naar geschiedenis.»

Veto: Wat dacht u te bereiken met uw studies geschiedenis? Bent u nog steeds gedreven met uw vak bezig?

Lamberts: «Ik heb geen halve seconde nagedacht over wat ik met geschiedenis kon doen. Ik wilde bezig zijn met zaken die mij interesseerden. Ik heb ook belangstelling voor filosofie en in mijn geschiedenislessen behandel ik ook een beetje de geschiedenis van de politieke filosofie. Dat zijn dingen die mij nu eenmaal interesseren. Als ik was doorgegaan met rechten, had ik waarschijnlijk veel meer geld verdiend. Maar dat is voor mij nooit een punt geweest.»

Veto: Heeft u op wetenschappelijk vlak nog steeds dezelfde doelstellingen als in uw beginjaren?

Lamberts: «Mijn persoonlijke visie heeft zich steeds in dezelfde lijn ontwikkeld, maar in de loop van je leven moet je wel je referentiekader aanpassen wil je nog behoorlijk blijven functioneren. De meesten van mijn vrienden zijn opgevoed in een katholiek en vlaamsgezind milieu, maar de invloed daarvan is totaal anders geworden. Zelfs al blijf je katholiek, dan heb je de invulling van dat katholieke geloof moeten aanpassen. Wat die vlaamsgezindheid betreft, die moest ook bijgesteld worden. Zo moest zij geïntegreerd worden in een Europese oriëntering. Zeker een humane wetenschapper ondervindt de weerslag van de ontwikkelingen op maatschappelijk vlak. Ik werk nu veel internationaler en comparatiever dan twintig jaar geleden.»

Atomen

Veto: Was u vroeger dan naïef?

Lamberts: «Nee, wij leefden toen in een kontekst waarin wij ons goed voelden en waarin wij geprobeerd hebben om bepaalde dingen te veranderen. Ik werkte veel rond verziling, maar was er in feite een tegenstander van. Ik heb proberen te begrijpen hoe dat systeem in elkaar steekt omdat je er dan misschien ook iets kan aan veranderen. Ik zeg niet dat in verzuiling alles verkeerd is. Bepaalde organisatievormen en de solidariteit zijn zeer positief, maar waar het gebruik van macht speelt om een bepaalde levensbeschouwing te ondersteunen, wordt het gevaarlijk. En daar ben ik altijd tegenstander van geweest.»

Veto: Macht speelt soms ook een rol in de wetenschappen. Hoe beoordeelt u de invloed van subjeektieve factoren in uw vakgebied?

Lambert, Lambert, schiet den Ietsten Duits omveir

(foto Reinout Depoorter)

aanwezig in je onderzoek. Alleen als subjeekt krijg je inzicht in een historische ontwikkeling en dat inzicht kan op zijn beurt bijdragen tot een beter begrip van de huidige samenleving. Voor mij is geschiedenis altijd nuttig geweest. Ik ben een zestiger wat dat betreft; wij zagen de geschiedenis vooral als een gedragswetenschap die de wetten van de verandering kon duidelijk maken. Door naar geschiedenis te kijken leer je begrijpen hoe de hedendaagse samenleving in elkaar steekt en hoe je die eventueel kan veranderen. Dat is mijn visie op geschiedenis, maar ik weet wel dat er jonge historici zijn die naar geschiedenis kijken vanuit een oogpunt van verwondering over het anderszijn van het verleden. Ik word echter niet gefascineerd door het andere in het tijdperk van Louis XIV. Voor mij bestaat de relevantie van geschiedenis uit de vraag hoe de opbouw van de samenleving tot stand gekomen is. Maar de jongere generatie heeft de indruk dat mijn generatie te utilitair dacht omdat wij de maatschappelijke waarde van de geschiedenis probeerden aan te

mentaliteit van een vroegere samenleving.»

Veto: De wetenschappelijke wereld beleeft al enige tijd een konfrontatie tussen de humane en de eksakte wetenschappen, wat men sinds Kant vaak als de Streit der Fakultäten heeft aangeduid. Hoe kijkt u zelf naar dat debat?

Lamberts: «In de eksakte en vooral dan in de toegepaste wetenschappen komt men vaak naar buiten met resultaten die direct voelbaar zijn. In de medische wetenschappen is het evident dat het nut zeer groot kan zijn. In de humane wetenschappen springt dat minder in het oog. Maar kwa dieptewerking zijn zij even realistisch. Niemand twijfelt aan het nut van een goede juridische wetenschap. Er mogen dan ook meer investeringen gebeuren in de humane wetenschappen om onze uiterst technische maatschappij wat humaner te maken. Want wij bewijzen dag in dag uit dat wij niet in staat zijn onze maatschappij te beheersen. Dat is een aanleiding om te zeggen dat de inzet van de humane wetenschappen nog veel te weinig gebeurt. Er is nooit meer vermoord in de wereldgeschiedenis dan de

laatste twintig jaar en humane wetenschappen moeten kunnen bijdragen tot een verbetering van de samenleving.»

Veto: Proberen humane wetenschappen niet eerder hun onderzoeksobject te nuanceren, terwijl de eksakte wetenschappen heilig blijven geloven in de wet van het getal?

Lamberts: «De samenleving is voor een groot gedeelte bepaald door het verleden. Dat maakt dat je enorme schakeringen hebt in de wereld, maar aan de andere kant nog altijd een stukje vrijheid van de mensen. Ik ken de wereld van de atomen niet, maar ik denk dat daar iets minder vrijheid is dan in de wereld van de mens. Als je grote wetenschapsmodellen begint toe te passen, dan riskeer je soms heel sterk naast de waarheid te zitten. In de jaren zestig gebruikten wij ook modellen van sociologen en ekonomen en dan merk je dat de bekoring ontstaat om je gegevens aan te passen aan je model. Soms ben je in historisch onderzoek geneigd om te denken dat sociale mechanismen alles bepalen, maar anderzijds moet je ook constateren dat sommige politici door hun persoonlijkheid een bepaalde omslag hebben kunnen forseren. En wat ben je dan met je modellen, als je daar dan geen rekening mee houdt?»

«De maatschappij heeft er geen belang bij dat men haar voorliegt. Als grootschalige modellen niet functioneren om belangrijke ontwikkelingen te verklaren, dan moet men dat aanvaarden. Je moet met een wisselwerking werken van theoretische vorming en empirie, zowel in de humane als in de eksakte wetenschappen. Je kijkt naar een aantal bronnen en om die te verklaren ga je een hypotetische wet formuleren. Maar die hypotese moet opnieuw getoetst worden. In die zin zie ik veel gelijklopende kenmerken tussen de eksakte wetenschappers en de humane, met dat verschil dat humane wetenschappers met subjeekten werken die een zekere vrijheid hebben.»

Vernieuwing

Veto: De universiteit heeft haar oude universitas-ideaal nu al een tijdje moeten opgeven. De uomo universale heeft het veld moeten ruimen voor de uiterst gespecialiseerde onderzoeker. Hoe kijkt u tegen die ontwikkeling aan?

Lamberts: «Eigenlijk geeft de universiteit vandaag een basisopleiding en gaan de studenten achteraf de meest uiteenlopende richtingen uit. Ik denk dat de grootste spanning aan de universiteit het verschil tussen onderwijs en onderzoek is. Je hebt een groeiende behoefte aan een algemene opleiding bij de jongeren en alle specialisatie daardoor heelt voor velen weinig belang. Daartegenover staat dat de onderzoeker meer en meer gedwongen is om zich te specialiseren. Nu leven er meer wetenschappers in de wereld dan in de hele geschiedenis van de wetenschap.»

Veto: In hoeverre spelen autoriteiten een rol bij de introductie van nieuwe modellen?

Lamberts: «Die autoriteiten vindt men altijd. Ik geloof niet in grote filosofen die uit het niets iets konstrueren. Zij voelen de nieuwe ontwikkelingen enkel wat vroeger aan. John Locke wordt de vader van het liberalisme genoemd, maar die ideeën waren al in ontwikkeling. Hij kristalliseerde ze enkel. Vandaag komt de vernieuwing van de wetenschapsbeoefening eigenlijk van de studenten. Wij laten hen immers heel vrij bij de keuze van hun licentiaatsverhandeling. Zij willen met dingen bezig zijn die hun interesseren. En later komen er mensen die promoveren op die nieuwe thema's.»

Veto: Een paar jaar geleden lanceerde de Amerikaanse filosoof Fukuyama de idee van het einde van de geschiedenis: de democratische en kapitalistische rechtstaat had volgens hem overwonnen. Ondertussen heeft Fukuyama zelf zijn stelling herzien. Welke nieuwe breuklijnen merkt u op na november 1989?

Lamberts: «Je gaat toch niet denken dat het liberale kapitalisme het laatste ideologische systeem is dat de wereld heeft uitgevonden. Een grote vraag voor de toekomst is de volgende: hoe lost men het armoedeprobleem in de Derde Wereld op? Als men de kloof tussen noord en zuid kan oplossen via de liberale economie zal het

vervolg op p. 5

kapitalisme kunnen blijven voortbestaan. Als de landen die nu in de periferie zitten verder wegzinken, dan zullen die een ideologie vinden die hun belangen dient. Misschien wordt dat het islamitisch fundamentalisme. Het unieke aan de revolutie in Iran van 1979 was dat zij de eerste revolutie was in tweehonderd jaar die zich niet aan westerse begrippen spiegelde. Het was juist een revolutie waaraan mensen zich vastklampten om hun eigenheid te bevestigen tegenover de westerse wereld. De westerlingen kijken enkel nog naar zichzelf. De belangstelling voor de Derde Wereld is gevoelig afgenomen. Geld verdienen is voor vele jongeren het enige wat hen interesseert. Maar ondertussen zitten we wel met

“De KU Leuven moet haar plaats kennen: zij moet een democratische instelling blijven die zoveel mogelijk jongeren een zo goed mogelijke opleiding wil geven.”

enorme problemen aan de andere kant van de aardbol.»

Veto: De tesis van Fukuyama beperkt zich vooral tot de tegenstelling socialisme-liberalisme. Maar in West-Europa is er een derde speler: de christen-democratie.

Lamberts: «Ja, wat men in zulke benaderingen geweldig onderschat, is de rol van het conservatisme. En de christen-democratie is voor mij een linkse variant van het conservatisme. Het conservatisme heeft een grote invloed op onze maatschappij als verborgen beweging en daardoor is de Europese samenleving anders dan de Amerikaanse. Amerika is op en top een liberaal land, omdat het geen conservatisme en geen socialisme heeft gekend. De christen-democratie begint af te kalven in Europa door sekularisatie en individualisering. Bovendien hebben de christen-demokraten een groot deel van hun ideologie verwezenlijkt, meer dan de socialisten. Nu hebben de socialisten de plaats ingenomen van de christen-demokraten, maar zij hebben dat enkel kunnen doen door naar het centrum op te schuiven. Blair is daar het perfecte voorbeeld van. Zij beginnen nu te spreken over een derde weg, maar de christen-demokraten zeiden al sinds 1900 dat zij de derde weg tussen kapitalisme en socialisme waren.»

Veto: Maar die individualisering is toch ook voor de socialisten een probleem?

Lamberts: «Ja, en dat zie je ook her en der

aan de resultaten. Vooral in de zuidoostelijke landen staan de socialisten nog sterk omdat zij daar de democratie mee hebben opgebouwd. In het noorden van Europa kunnen de socialisten zich enkel handhaven door zichzelf te veranderen, door naar rechts op te schuiven. Waar ze dat op een handige manier doen, kunnen ze de kiezer nog voor zich winnen.»

Hierarchie

Veto: Op zeer korte tijd is er in Leuven binnen de humane wetenschappen wel enorm veel veranderd.

Lamberts: «Ja, je mag van de Leuvense universiteit zeggen en denken wat je wil, maar Leuven is binnen de katholieke wereld altijd een zeer open universiteit geweest, zeer progressief zelfs. Zells Mercier heeft vele ramen opengezet in de katholieke wetenschap. Leuven is daardoor eigenlijk een beetje verdacht in katholieke kringen. Een buitenlander die zijn theologie-opleiding in Leuven heeft gekregen, zal niet zo gemakkelijk carrière maken in het bisschoppelijk milieu. Leuven heeft een katholieke traditie, maar een traditie met zeer veel openheid. Leuven is vaak aangeklaagd geweest door Rome. En vanaf de jaren zestig is de definitieve openheid gekomen met De Somer.»

Veto: In het begin van de eeuw leidde de Leuvense universiteit vooral mensen op die het kader gingen uitmaken van de kristelijke zuil, daarna kwam de openheid met De Somer, maar nu spreekt onze rector opnieuw over de vorming van een elite-universiteit.

Lamberts: «Op het einde van de negentiende eeuw waren de universiteiten inderdaad elitair, zo leidde men aan de katholieke universiteit een katholieke elite op, terwijl men aan de ULB een liberale elite opleidde. Met de hedendaagse elite-universiteit komen we natuurlijk bij een politiek punt. In het debat dat we daar vier jaar geleden over hebben gevoerd (naar aanleiding van de rectorverkiezingen, dv, yd) heb ik duidelijk gemaakt dat ik daar tegen ben. Als men een bevoorrechte groep wil opvoeden aan de universiteit, stuurt men die met een elitaire mentaliteit terug naar de samenleving. Dat kunnen we in ons systeem missen als kiespijn. De democratisering van het onderwijs is puur economisch gezien zelfs absoluut noodzakelijk: wij moeten een zo groot mogelijk deel van onze jeugd een goede opvoeding geven. En daarnaast moeten wij uiteraard iedereen de kans geven om een serieuze vorming te krijgen als mens. In België bestaat dat democratisch onderwijsmodel binnen een democratische maatschappij en daar moeten we aan vasthouden. Na '68 is Leuven trouwens een model van democratisering geworden. Leuven heeft twintig jaar gedreven op de laam van dat concept. Ik denk dat het niet het moment is om daarvan af te stappen.

Bovendien kan je je toch niet inbeelden dat de overheid aan één universiteit de middelen zou geven om een elite-universiteit te vormen.»

«Zo'n ideeën zijn typisch Angelsaksisch. In de Verenigde Staten heeft men een hiërarchie van universiteiten, van nummer één tot driehonderd waarbij privee-universiteiten aan de top staan. Maar dat model funktioneert alleen in een ongelijke samenleving. In België zijn de meeste universiteiten aan elkaar gewaagd. Die drang naar elite-vorming komt vooral uit de onderzoeksektor. Leuven draait nu sedert dertig jaar goed mee in het onderzoek, maar voordien stelden we weinig voor. Wij kunnen nu gelukkig mee, maar moeten niet gaan zeggen dat we de top zijn. De rector heeft zelf gezegd dat we maar twee derde krijgen van de financiering van een vergelijkbare

Nederlandse universiteit. De KU Leuven moet haar plaats kennen: zij moet een democratische instelling blijven die zoveel mogelijk jongeren een zo goed mogelijke opleiding wil geven. Daarnaast kan zij proberen excellent te zijn in enkele wetenschapsgebieden en zich eventueel meten met de internationale wereld, maar dat zullen maar betrekkelijk weinig gebieden zijn, omdat we er de middelen niet toe hebben.»

Veto: In hoeverre onderschrijft u het motto Kennis is macht?

Lamberts: «Kennis is macht, zeker in de hedendaagse wereld. De economie bijvoorbeeld vraagt steeds meer om kennis. Maar ik hoop dat die macht gebruikt wordt voor het algemeen welzijn en niet voor de bescherming van de gevestigde belangen.»

Diederik Vandendriessche
Yves Dejaeghere

Musicologica-wedstrijd voor piano 2000

Musicologica, de jongste studentenkring van de KU Leuven organiseert in samenwerking met de cultuurcoördinatie van de KU Leuven voor het eerst een interuniversitaire pianowedstrijd. Deze is bedoeld voor studenten die op niet-professionele wijze met muziek bezig zijn: niet voor Lemmens- en Conservatorium-studenten dus.

De deelnemers worden beoordeeld door een vakjudicij van prominente figuren, zowel uit de academische als uit de concertwereld: Piet Swerts, eerste laureaat Koning Elisabethwedstrijd voor Compositie 1993 en gekend pianist, Robert Grosloot, ook oud-laureaat Koning Elisabethwedstrijd voor piano en beroemd dirigent, en Jan Christiaens, doctorandus Musicologica.

Het concours staat open voor studenten van de acht Vlaamse universiteiten en is beperkt tot vijftig inschrijvingen. Preselecties zijn gepland op 12 en 19 februari in MSI 03.18. Uit de acht finalisten worden op 14 maart 2000 drie laureaten geselecteerd tijdens een concert in het Maria-Theresia college. De winnaars gaan aan de haal met respectievelijk dertigduizend, vijftienduizend en tienduizend frank.

Het programma dat door elke deelnemer tijdens de preselectie moet gespeeld worden, moet ongeveer twintig minuten duren. Enige vereiste: minstens stukken uit twee stijfperiodes. Voor de finale moet er wel een hedendaags werk gespeeld worden, maar het blijft vrij welk.

(sb)

Inschrijven kan door een fotokopie van de studentenkaart, samen met het programma en persoonlijke gegevens vóór 15 februari op te sturen naar: Fakulteit Letteren, Departement Kunstwetenschappen t.a.v. Musicologica, Blijde Inkomststraat 21, 3000 Leuven. Het inschrijvingsgeld bedraagt tweehonderd frank. Voor meer info: Jeroen Vanacker, Ravenstraat 55, 3000 Leuven; Jeroen.Vanacker@student.kuleuven.ac.be.

...AANBOD!

Ons aanbod

Je neemt een jaarabonnement op Kotnet van UPC. Je surft dus het hele jaar, maar betaalt slechts voor 9 academiemaanden, want je krijgt er 3 vakantiemaanden gratis bij. Kortom grenzeloos surfen het hele jaar door voor slechts 750 BEF/maand. Huur van de modem inbegrepen! Nul frank communicatiekosten en je zit 24 uur op 24 online.

9 MAANDEN 750 BEF

3 VAKANTIEMAANDEN GRATIS

Waar vind je ons?

Overall. We zijn aanwezig op elke campus, bij evenementen van studenten, op dopen en fuiven. Let op de kotnetstand van UPC. Heb je nu reeds vragen of wens je meer informatie? Bel ons op 070/233 495 of kom langs bij UPC Tiensevest 58 - 3000 Leuven.

INTERNET VIA DE KABEL.

Aktie tegen de repressie van het Fietsaktieplan

Op 22 november is de repressiefaze of de geen-tolerantie-faze (beide benamingen zijn uit de teksten van de politie zelf afkomstig) van het fietsaktieplan ingegaan. Dit betekent dat je zonder uitzondering 5600 frank moet betalen voor overtredingen als onverlicht fietsen, het gevaarlijk rijden in wandelstraten en het rijden in verboden richting. Hiervoor worden er extra gerichte controles uitgevoerd (deels in anonieme voertuigen).

Volgens de politie gebeurt dit enkel in het belang van de fietser (voor zijn/haar eigen veiligheid). Sociale Raad — een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) — is het hier niet mee eens en eist het volgende:

- Niemand heeft bezwaren tegen fietsen die volledig reglementair in orde zijn. Weinig zijn echter bereid veel herstellingskosten te maken aan een fiets die elk moment kan gestolen worden. Daarom moeten er voldoende en degelijke fietsstallingen komen (nog steeds zijn er teveel plaatsen waar het aantal fietsen een veelvoud is van het aantal stallingplaatsen) en mag de opvolging van de diefstal aangifte niet langer een lachertje zijn.
- Er moet een beleid komen dat er op gericht is het autoverkeer werkelijk uit de binnenstad te weren. De huidige repressie heeft slechts het omgekeerde effect doordat op deze manier het fietsgebruik ontraden wordt. Wat in de praktijk tot meer auto's leidt en zelden resulteert in minder fietsslachtoffers.
- Er moeten lagere boetes komen — de wet voorziet dit — die in verhouding zijn met het kleinere gevaar van een fietsovertreding en het doorgaans beperkte budget van een fietser.
- Het overgrote deel van de ongevallen waarin fietsers zwaargewond raken, gebeurt buiten de ring. Het is daar dat de meeste controles moeten gebeuren, zowel twee- als vierwielers moeten gecontroleerd worden.

Om deze redenen en voor een fietsstimulerend beleid in het algemeen voert Sora aktie op woensdag 15 december om 13 uur. Er wordt verzameld aan de ingang van het stadspark in de Tiensestraat.

(sb)

Kroniek van een aangekondigde politiestad

Misschien staat Lokeren wel model voor wat zich morgen elders in dit land als politiebeld kan aftekenen. De manier waarop Lokeren zero tolerance toepast, zal echter op lange termijn de relatie tussen allochtonen, autochtonen en politiediensten nog meer verzuren.

Minister van Binnenlandse Zaken Antoine Duquesne heeft aan de burgemeester van Lokeren per brief laten weten dat hij de huidige versterking van de rijkswacht verlengt tot 31 januari 2000. Met die goedkeuring wordt de fel omstreden zero tolerance in de Oost-Vlaamse gemeente bestendigd. Zero tolerance betekent dat de overheid een duidelijke lijn trekt in haar veiligheidsbeleid. Iedereen die daarover gaat, hangt. Zero tolerance is een Amerikaans importproduct. Het begon al in 1969 met een experiment van een psycholoog aan de universiteit van Stanford die een theorie van 'gebroken ruiten' uittestte op een achtergelaten auto in twee buurten met zeer tegenovergestelde sociaal-economische kenmerken. Het resultaat luidde: verloedering leidt tot het wegvallen van sociale controles en verplichtingen. In de wijken waar de middenklasse is weggetrokken, kan men trachten de 'dagelijkse' orde te herstellen door het onderhouden van gebouwen en infrastructuur. De politie zou daarbij terug moeten gaan naar zijn aloude opdracht van 'peace-keeping', belangrijker dan 'crime-fighting'. De psycholoog en zijn aanhangers geloofden in de misdadigheidverminderende kracht van zulke soort acties. Dat was de oorspronkelijke betekenis van zero tolerance.

Het 'gebroken-ruiten-begrip' voor zero tolerance kreeg begin jaren negentig een ruimere betekenis. In New York werd door de beruchte burgemeester Juliani commissaris William Bratton aangesteld die een *no-nonsense approach* ontwikkelde voor kleine criminaliteit. Het ging hem vooral om het herstellen van de orde in de metrostations en het optreden tegen allerhande onbehoorlijk gedrag. De kernwoorden van het beleid waren: strikte handhaving van de wet, grote zichtbaarheid van politie, betrokkenheid van burgers bij hun eigen veiligheidsproblematiek en interdisciplinaire benadering van de problematiek. Er diende kortdakt te worden opgetreden, maar absoluut niet noodzakelijk gerechtelijk en repressief.

Vijf

Het vreedzaam houden van een stadswijk, is echter verworden tot het repressief optreden van de politie. Al vlug legde commissaris Bratton vooral de nadruk op streng leiderschap. In New York werd zero tolerance zo een catastrofe. Er werd aan de agenten onjuiste informatie meegegeeld: de

politiemensen verbaliseerden te pas en te onpas, traden steeds brutaler op en arresterden massa's mensen — want ze moesten cijfers halen. Dit lokte massaal protest uit, vooral bij de zwarte bevolking. In een recent nummer van *Law Enforcement News* heeft een mede-auteur van 'gebroken venster' zich in een interview met bitterheid uitgelaten over het repressieve misbruik van zijn theorie.

Het politiemodel van New York is het voorbeeld waaraan menig bestuur zich spiegelt om een eigen versie te ontwikkelen. Het stadsbestuur van Lokeren, hierin bijgetreden door de minister van Binnenlandse Zaken, stelde op een perskonferentie een ambitieus plan van aanpak voor. Na kafeeruzies en botsingen met de politie, wou de stad een "nieuwe projectmatige aanpak van de samenlevingsproblemen in Lokeren" (perskonferentie van 29 januari 1998) en wees men op "het onaangepast en

wat 'nul-overlast' werd gedoopt. Criterium is niet langer of er al dan niet over de streep wordt gegaan, maar wel of de overschrijding al dan niet 'overlast' berokkent aan medeburgers — wat 'uiteraard' door elke agent op een volkomen andere manier kan worden geïnterpreteerd.

De Lokerse burgemeester heeft zich voor zijn beleid niet al te veel laten inspireren door wetenschappelijke cijfergegevens. Hij baseerde zich voornamelijk op een voorlopige analyse van de processen-verbaal van politie en rijkswacht. Deze pv's lieten zien dat de groep migrantenjongeren duidelijk naar voor komt. Het stadsbestuur poneerde ook vlotjes de stelling dat "de verantwoordelijkheid in hoge mate bij de ouders van de Marokkaanse jongeren ligt". Volgens Feys drijft een zero tolerance-beleid vaak op een geruchten- of klachtenstroom, soms met een stroomversnelling veroorzaakt door klachten naar aanleiding van

wees uit dat de criminaliteit in Lokeren amper hoger was dan in andere gemeenten. Die gegevens werden pas bekend in december 1998 nadat de hele heisa rond de toegenomen onveiligheid aldaar achter de rug lag. Pas in dezelfde periode werd ook het door het stadsbestuur 'bestelde' evaluatierapport door het Laboratorium voor Experimentele Sociale Psychologie van de KU Leuven bekend. Dat rapport bleef beledigd voor de opdrachtgever, maar liet zich kritisch uit over het gevoerde beleid van nul-overlast. De Leuvense onderzoekers merken op dat het Lokerse charter toch veel aandacht geeft aan de repressieve component terwijl het allemaal draait rond een samenlevingsprobleem.

Konflikt

De Leuvense professoren Van Avermaet en Vanbeselaere signaleerden in het rapport een aantal niet negatieve konsequenties van het Lokerse beleid. Op termijn betekent deze aanpak dat konfliktpreventie van langsom meer een aangelegenheid wordt van de ordediensten. Politiediensten komen zo onder een steeds zwaardere druk, en de autochtonen zullen mogelijk nog meer politie-aanwezigheid vragen. Volgens de Leuvense Kriminoloog Lode Van Outryve wordt op die manier bij de bevolking de schijn gewekt dat de politiefte problemen kan oplossen, als ze maar hardhandig optreedt. Politie en bevolking zullen erdoor gefrustreerd raken, aldus Van Outryve.

Een tweede punt van kritiek van de Leuvense psychologen betrof het feit dat bij een nul-tolerantiestrategie iedereen over dezelfde kam wordt geschoren. Dit soort politie-acties zijn heel vaak gericht op lager-gesitueerde en marginale maatschappelijke groepen. Die worden nog maar eens maatschappelijk gestigmatiseerd. Daarbij sluit dan de idee aan van 'risikogroepen', waarvan de leden voortdurend moeten bewaakt worden, wat ze ook doen of niet doen.

De meest nefaste konsequente op lange termijn van de nul-overlast-aanpak is volgens de onderzoekers dat er "bijna onvermijdelijk (...) op momenten opgetreden wordt wanneer dat bij nader toezien niet gerechtvaardigd was. Van dergelijke interventies is bekend dat ze extreem vertrouwensondermijnend werken". De onderzoekers vragen of een nul-overlastaanpak niet haaks staat op de doelstellingen van het project. Een doorgedreven nul-overlast heeft immers tot gevolg dat de in een konflikt betrokken partijen niet met elkaar (hoeven te) leren omgaan. De integratie van allochtonen jongeren in de samenleving wordt dan ook zo goed als bevroren.

Barth De Schrijver

Voornaamste bronnen: Jimmy Feys, Zero tolerance in Lokeren; LESP, Externe evaluatie van het project 'nul-overlast' te Lokeren, Rapport Integratiedienst Lokeren.

zelfs crimineel gedrag van een beperkte groep Marokkaanse jongeren". De vijf kernpunten van de *New Deal* zijn: overleg, ontrading, politieel optreden, onderzoek en begeleiding. In persberichten werd vooral het politieel aspect naar voren geschoven, waardoor een eenzijdig beeld werd geschilderd dat te weinig krediet geeft aan de andere aspecten.

Onder coördinatie van een adjunct-kommissaris werd een werkgroep in het leven geroepen die zich over een charter boog waarin de krijtlijn van zero tolerance werden uitgetekend. De rode draad is dat de wet zal toegepast worden. Meer concreet roept het sjarter eerst en vooral iedereen op tot aangifte van inbreuken bij de politie en tot naleving van wetten.

Geruchten

Volgens criminoloog Jimmy Feys van de Universiteit Gent — die de problematiek in Lokeren bestudeerde — stelt het sjarter inhoudelijk niet zo veel voor en kan men eigenlijk spreken van een gemiste kans om de zaken door te praten en afspraken te maken. Opmerkelijk volgens Feys is dat zero tolerance eerst uitdrukkelijk werd aangekondigd als een soort doelgroep-policing — een twijfelachtige eer die Marokkaanse jongeren te beurt viel. Maar al gauw werd de doelgroep uitgebreid tot alle inwoners van Lokeren. Voor het Lokerse politiekorps betekende dit dat zij heel wat meer krachten moesten inschakelen. Onvermijdelijk moest de stad gas terugnemen en een selectie doorvoeren — een selectie die de deur op een kier zet voor arbitraire en diskriminerende beslissingen.

Door de praktische moeilijkheden werd deze aanpak bijgestuurd in de richting van

eenmalige gebeurtenissen. Hij spreekt van *moral panic*. Zowel het Lokerse beleidsdiscours als de berichtgeving in de media waren er de dagen en de weken na de gebeurtenissen van doordrongen: de stationsbuurt in Lokeren werd vergeleken met de Bronx, Lokeren kreeg de naam van Dalton City en er gonsden geruchten als zou een harde kern van criminele migrantenjongeren de straten regeren met praktijken die de georganiseerde misdaad ook toepast.

Enquête

Toch stak Lokeren in november 1998 energie in een stadsenquête om gegevens van haar bevolking te verzamelen. Met een respons van ongeveer 49 procent was dit een succes. Of de antwoorden ook een objectieve mening van de bevolking voorstellen, kan ernstig betwijfeld worden. De vragen waren op zijn minst suggestief: om het even wat men bijvoorbeeld antwoorde op de stelling "Buiten het stadscentrum zijn er geen problemen met migranten", elk antwoord impliceerde dat er binnen het stadscentrum wel problemen zijn met migranten. Uit de resultaten van een enquête die begin jaren negentig georganiseerd werd door de stedelijke preventiedienst van Lokeren bleek nochtans dat niet zozeer de problematiek van de migrantenjongeren een rol speelt op het vlak van onveiligheidsbeleving. Eigenlijk is het onveiligheidsgevoel van de bewoners en handelaars van de stationsbuurt terug te voeren tot gevoelens van onbehagen, vanuit een ontvreemding over politie-optreden, verkeershinder, vuiligheid op de weg en openbare verlichting.

Hoe dan ook, onderzoek door de rijkswacht op basis van de beschikbare gegevens

Pumpkin Records
Tienessestraat 205
3000 Leuven
Tel 016/20 44 85 Fax
Open 13u00 - 18u30
Gesloten zon. - en Donderdag
IMPORT-SPECIALZAAK
UNIEKE SFEER & LAGE PRIJZEN

Het sinisme van de Lo

Vlak voor de zomervakantie van 1998 werd Vlaanderen jongeren in Lokeren en de afkondiging van een zero tolerance zover kunnen komen? Staat Lokeren misschien model voor politiebeld kan aftekenen?

Twee weken terug kregen we op het VRT-programma allochtonen jongeren die aan een benzinestation de Loketiepatrouille, een revolver tegen hun slaap. De jongeren bleek het om een misverstand te gaan.

Vorige week heeft minister van Binnenlandse Zaken Lokeren laten weten dat hij de huidige versterking van

In het middelpunt van deze week worden een aantal in Lokeren. Het Laboratorium voor Experimentele Sociale terug al, in opdracht van de stad Lokeren, een evaluatierapport om het wangedrag van sommige migranten vragen stellen bij de ondoordachte wijze waarop de stad. Uit de getuigenis van twee maatschappelijke werkers tussen allochtonen, autochtonen en politie alleen nog

Twee Lokerse maatschappelijk werkers duiden zero tolerance in hun stad

“De kombies rijden mekaar voor de wielen”

Wat is er aan de hand in het provinciestadje Lokeren, dat de politie er zulke radicale maatregelen neemt? Volgens Ivo Delrue en Robert Crivit, maatschappelijk werkers bij de Lokerse Integratiedienst, is de situatie van de Lokerse allochtone jongeren onhoudbaar. Een samenlevingsprobleem kan volgens hen niet met repressie opgelost worden. Ivo en Robert vertellen wat voorafging aan de zero tolerance en wat vooral niet in de media kwam.

Lokeren, november 1997. Een kafeeruzie ontstaat in een confrontatie op straat tussen politie en allochtone jongeren. De Lokerse politie pakt achtentwintig jongeren op en VLD-burgemeester Antheunis stelt een samscholingsverbod in.

Begin juni 1998. Minister van Binnenlandse Zaken Louis Tobback brengt een werkbezoek aan Lokeren. Hij praat er enkele uren met het stadsbestuur; allochtone jongeren die ook een gesprek met de minister willen, krijgen daartoe niet de gelegenheid. Niet gehinderd door veel dossierkennis pleit de minister voor een harde aanpak: desnoods moeten ze de Durme worden ingeslagen.

Juni 1998. Na een nieuwe harde kafeeruzie stelt het stadsbestuur een beleid van nul-tolerantie in. In de gemeenteraad wordt de VLD-SP-meerderheid hierin gesteund door CVP en Vlaams-Blok dat recent twintig procent van de Lokerse kiezers wegkaapte.

Station

Delrue: «Er zijn twee keer zogenaamd rellen, één keer in 1997 en één keer in 1998. De eerste rellen waren twee dagen na de explosie in Kuregem, in een periode dat de politie in heel het land op scherp stond. Maar die rellen in Lokeren waren eigenlijk een uit de hand gelopen kafeeruzie om een meisje. Dat is in ieder geval wat men ons achteraf is komen vertellen. De politie is tussenbeide gekomen en dan is de situatie geëscaleerd. De lokale korpsen hebben versterking gevraagd aan de korpsen van Dendermonde en Sint-Niklaas. Tweede aanleiding voor het zero-tolerance-beleid was een wraakactie. Twee Marokkaanse jongeren hadden in een kafee Belgen het zicht op een voetbalmatch ontomen en werden eruit gegooid. Volgens de versie die wij hebben gehoord zijn ze buiten geslagen door de kafeeëbaas en een agent die op dat moment niet in functie was. Een groep allochtonen is de volgende dag teruggekomen en heeft in een halve minuut de hele tent kort en klein geslagen en een paar mensen een pak slaag gegeven.»

«Deze daden waren heel betreurenswaardig. Maar het is verkeerd om een uit de hand gelopen konflikt in een kafee gelijk te schakelen met migrantenrellen. Van de

zeventien mensen die ze hebben opgepakt, bleken er achteraf slechts enkelen van Lokeren te zijn. Het leverde natuurlijk wel spektakulaire beelden op. Mijn persoonlijk gevoel is dat de VLD, die hier de coalitie leidt, eigenlijk graag ergens in een overzichtelijke situatie een nuloverlastproject wou uitproberen. Binnen de VLD was men dat al langer aan het voorbereiden.»

Crivit: «Opvallend wordt gezegd over de zware veiligheidsmaatregelen die zich opdringen bij de thuismatches van Sporting Lokeren. Bij de relatie tussen voetbal-supporters en allochtonen moet ik geen tekeningetje maken. Enfin, Louis Tobback is hier geweest begin juni voor een werkbezoek, onder andere naar aanleiding van boetes of achterstallige betalingen van voetbalclub Lokeren voor de ordehandhaving

wel zal optreden als een kinderwagen in de weg staat op een smal voetpad maar niet wanneer het op een breed voetpad staat geparkeerd. Met dat soort voorbeelden illustreert burgemeester Antheunis trouwens zijn beleid.»

Crivit: «Je hebt twee vormen van zero tolerance hier in Lokeren. Je hebt de vorm die bestaat op papier en je hebt de vorm die in het echt bestaat. Zoals het op papier stond was het de bedoeling om eerst drie maanden zeer repressief op te treden vanuit politie en gerecht om vervolgens te beginnen werken aan preventie. Maar van dat tweede luik komt niet veel meer in huis. De speciaal daartoe opgerichte werkgroep is zelfs al niet meer samengekomen sinds oktober 1998. Maar het officiële discours van het beleid luidt nog altijd dat preventie

midden in het politieburo. De jongeren moeten dan passeren langs de agenten tegen wie ze klachten hebben. Geen kat komt daar naartoe.»

Veto: Wat is het gevolg van dit politie-optreden?

Delrue: «Een vicieuze sirkel. Dikwijls vertellen allochtonen over het stereotiepe oude dameetje dat haar handtas dichtert tegen haar lijf aandrukt zodra ze een van hen ziet. Dat werkt natuurlijk als een rode lap op een stier. Dikwijls reageren ze effectief door te gaan provoceren of iets achterna te roepen. En die mevrouw heeft natuurlijk weer een slechte ervaring meer met allochtone jongeren. Als beleid word je gekonfronteerd met die onrustgevoelens.

«Als het beleid niet verandert, komen er weer uitbarstingen. Er moet iets gedaan worden aan de situatie van de jongeren die op dit ogenblik niks te verliezen hebben. Ze worden overal buitengekeken en geklopt. Er zijn geen voorzieningen voor hen. Als die jongeren niet de erkenning krijgen waar ze om vragen, als ze niet betrokken worden bij zaken die hen aangebelangen, als ze niet wat meer op verontwaardiging mogen rekenen over de dingen die met hen gebeuren, dan eskaleert het hier weer. De mogelijkheden om de zaken aan te pakken zijn er. Lokeren krijgt veel geld van het Sociaal Impuls Fonds (SIF) om iets te doen aan de achterstelling van bepaalde groepen hier.»

Hiphop

Veto: Waarvoor wordt dat geld dan gebruikt?

Delrue: «Voor een groot deel wordt dat in het Jeugdhuis Berendries gestoken, maar dat is in het weekend niet eens open. Men betaalt er ook huisvestingspremies mee. Op zich is dat niet onzinnig, maar het probleem is dat men daarmee die allochtone jongeren niet bereikt.»

Delrue: «De bestaande jeugdhuisen in de stad sluiten ook niet aan bij de subcultuur van de allochtone jongeren, meestal is dat hiphop.»

Crivit: «Er is geen beleidsvisie. Lokeren krijgt nu zesenvijftig miljoen voor de komende drie maanden van het SIF. Men gaat de komende jaren twaalf miljoen investeren in dat jeugdhuis, maar wat men precies met dat jeugdhuis wil bereiken, dat weet men eigenlijk niet.»

Veto: De rijkswachterversterking wordt nu verlengd tot februari, bevestigde minister van Binnenlandse Zaken Duquesne. En daarna? Zal Antheunis verlenging blijven aanvragen?

Crivit: «Ja. Maar ik denk dat er nog iets anders aan de hand is. Lokeren heeft een eerste-klasseploeg en er zijn problemen tussen Sporting Lokeren en het stadsbestuur. Waarom? Omdat Lokeren te klein is om die eerste-klasseploeg te dragen en omdat de club te weinig middelen heeft om zich in eerste divisie te handhaven. Dus zoekt Sporting Lokeren toenadering tot Beveren, Sint-Niklaas en ook andere voetbalclubs uit het Waasland en speelt met het idee van een FC Waasland. Dat kost echter allemaal veel geld. Geld voor een nieuw stadion en dergelijke. Volgens mij is de extra rijkswachtaanwezigheid een manier om Sporting Lokeren extra in de watten te leggen. Want als de stad Lokeren zes extra rijkswachters krijgt, dan moet Sporting minder betalen voor de ordehandhaving tijdens en vooral voor en na de wedstrijden.»

Crivit: «Er is eigenlijk altijd al een zeer hechte band geweest tussen de liberale partij en Sporting Lokeren. In die mate dat wat zich afspeelt op het veld een invloed heeft op het klimaat in de gemeenteraad. Je kan jezelf de vraag stellen waar de echte macht dan zit, nietwaar?»

Bart De Schrijver
Dries Gilles

tijdens voetbalmatches. Op een of andere manier heeft het gesprek met Tobback een andere wending genomen en ging het plots over de aanwezigheid van allochtonen in Lokeren.»

Veto: Waarom werd er niet vroeger iets gedaan aan de gespannen toestand tussen politie en allochtone jongeren?

Delrue: «In Lokeren wonen ongeveer zevenendertigduizend mensen en vijfduizend daarvan zijn van allochtone afkomst, tweederde Marokkaan, eenderde Turk en nog wat restcategorieën. De politie spreekt over een harde kern van vijftientwintig à dertig jongeren die zij kennen maar die ze niet kunnen pakken. Dat is een criminaliteitsprobleem, maar de rest van de zogenaamde problemen zijn samenlevingsproblemen. Ik zeg niet dat die gasten allemaal engeltjes zijn, maar het zijn jongeren in groep en die jagen nu eenmaal wat schrik aan. Een oplossing zoeken is geen taak van de politie maar van het beleid. Men zou een beter aanbod kunnen verzorgen voor deze jongeren zodat ze zich niet hoeven af te vragen waar ze vanavond heen gaan als het regent. Meestal is het antwoord: 'het station'. Er is gewoonweg niks waar ze binnen mogen.»

Onrust

Veto: Wat betekent nu konkreet zero tolerance in Lokeren?

Delrue: «De officiële richtlijn is: optreden tegen gedrag dat overlast geeft aan anderen. Dat betekent bijvoorbeeld dat de politie

het belangrijkste is.»

Delrue: «In de praktijk betekent dat zero tolerance beleid dat men meer rijkswachters op een zichtbare manier inzet. Je ziet hier dus regelmatig rijkswachters te paard door de straat patrouilleren, waarbij naar mijn gevoel de overlast van de drollen nogal groot is. Maar het was wel grappig: de kombies reden elkaar soms letterlijk voor de wielen, om uit te wijken voor de hondenbrigades.»

Stier

Veto: Zijn deze ordehandhavers enigzins opgeleid om met allochtonen om te gaan?

Crivit: «Je moet weten dat die allochtone jongeren elke keer gekonfronteerd worden met het feit dat heel die ordemacht er gekomen is voor hen. Zo is ooit een intercultureel werker langsgelopen om het korps in te wijden in de leefwereld van migranten. Op een gegeven moment staat de adjunct-kommissaris recht en vraagt botweg of hij nu mag gaan want hij zit daar eigenlijk alleen maar omdat het moet. Dit heeft natuurlijk een weerslag op de sfeer in het korps. Politiewerk is hard en moeilijk, die agenten worden onvoldoende gecoacht. Alleen al de manier waarop ze reageren wanneer zij op straat in contact komen met allochtonen: die jongeren hun identiteitskaart wordt te pas en te onpas gevraagd. Als die gasten reageren en beginnen schelden, schrijven ze vlug een pv voor blaam.»

Delrue: «Er is wel een klachtenmeldpunt. Maar het buro van die persoon bevindt zich

Lokerse zero tolerance

opgeschrikt door een opstootje met allochtone politiebeleid in die provinciestad. Hoe is het voor wat zich morgen elders in dit land als

Terzake beelden te zien van een aantal hardhandig werden gefouilleerd door een politieagent om uitleg, maar kregen er geen. Achteraf

Antoine Duquesne aan de burgemeester van de rijkswacht verlengt tot en met 31 januari 2000. Kanttekeningen geplaatst bij het politie-optreden en Psychologie van de KU Leuven maakte twee atie van het project nul-overlast. Het is niet de igeren goed te praten. Wel kunnen we kritische nlevingsproblematiek in Lokeren wordt benaderd. i de Lokerse Integratiedienst blijkt dat de relatie eer verzuurt.

(bds)

Wanneer vrijheid en gelijkheid verfoeid worden

De Tweede Wereldoorlog en de woelige periode van het interbellum vormen een historisch tijdvak waarop in het universitaire wereldje al heel wat knappe koppen de tanden hebben stukgebeten. In verband met deze uiterst complexe periode moet men dan ook zeer omzichtig omspringen met interpretaties. Onlangs begaf de jonge Leuvense onderzoeker Olivier Boehme zich toch op dit gladder pad om een nieuwe duiding aan het tijdperk te geven.

Bij Acco verscheen enkele maanden geleden een nieuwe publikatie in de reeks 'Ideeënhistorische bijdragen'. Het kersvers verschenen boek kreeg de titel 'Revolutie van rechts en intellectuelen in Vlaanderen tijdens het interbellum' mee. Het behandelt de ideologische grondslagen van conservatisme, nationalisme en fascisme en hun impact op Vlaamse intellectuelen tussen de twee wereldoorlogen. Op die manier wil het boek een andere kijk verschaffen op de betekenis van de ideeën van de rechte revolutie en op de invloed die deze ideeën hebben uitgeoefend op Vlaamse academici.

Daglicht

De auteur van 'Revolutie van rechts', Olivier Boehme, toonde met eerder verschenen artikelen over de Vlaamse Beweging reeds aan dat hij een heldere kijk heeft op deze thematiek. Ook in 'Revolutie van rechts' gaat hij op een eigenzinnige manier te werk. In het kader van zijn studie beperkt hij de periode van het interbellum immers voornamelijk tot zijn ideologische voortbrengselen. Hiermee wil hij geen afbreuk doen aan de betekenis van politieke en socio-economische feiten voor het ontstaan van een gedachtegoed, maar wenst hij een andere wetenschappelijke aanpak van het historische domein van de Tweede Wereldoorlog. In tegenstelling tot bijvoorbeeld de traditioneel marxistische visie vertrekt Boehme niet vanuit de verwondering over de massale steun bij de bevolking voor het fascisme, maar wel vanuit een studie van de geschriften die het fascisme ideologisch mogelijk gemaakt hebben. Waar Marx en zijn volgelingen de ideologieën verwierpen omwille van hun burgerlijke geladenheid, gaat Boehme juist op zoek naar de betekenis van het ideologische taalgebruik. Deze zogenaamd 'hermeneutische' of 'begrijpende' aanpak maakt het volgens de auteur mogelijk om de positie van intellectuelen in deze warrige periode genuanceerder in te schatten.

Toch leidt deze werkwijze tot een dubieus resultaat. En ook Boehme lijkt dit op een of andere manier aanvaard te hebben. In zijn proloog schrijft hij immers het volgende, min of meer verontschuldigende zinnetje: "Dat deze aanpak gelijkenissen vertoont met de aanhangers van Mohler's tesis van de 'Conservatieve Revolution', waarin een onloochenbare poging tot deduplicatie van een deel van het radikale conservatisme van toen schuil gaat, betekent gezinsd dat wij er gelijkaardige bedoelingen mee hadden." Het hoort waarschijnlijk tot de complexiteit van het thema om er zulke zinnen aan toe te voegen, maar de auteur kan er blijkbaar ook niet onderuit dat hij bepaalde extreem-rechts denkers in een aanvaardbaarder daglicht heeft gesteld.

In het eerste hoofdstuk van 'Revolutie van rechts' gaat Boehme, hoofdzakelijk aan de hand van de ontwikkelingen in Duitsland, op zoek naar de verschillende gezichten van de conservatieve revolutie. Op die manier passeert een scala van rechte bewegingen de revue. De auteur benadrukt echter iets te sterk de verschillen tussen deze bewegingen, waardoor op de duur een samenhangende kijk op de rechte revolutie telooft. Bovendien kan men zich afvragen of deze verschillen wel degelijk zo essen-

tiel waren. Uiteindelijk behoren ze immers allemaal tot een zelfde betekenisveld. In de praktijk dachten bijvoorbeeld vele conservatieven die oorspronkelijk niet akkoord waren met de fascistische theorieën dat het steunen van deze theorieën en van fascistische partijen ook hun conservatieve dromen kon waarmaken.

Nachtwaker

De conservatieve revolutie wilde volgens de auteur reageren tegen de grondslagen van de liberale, democratische rechtstaat zoals die zich in het westen heeft ontwikkeld. Deze westerse rechtstaat baseert zich eigenlijk op de verworvenheden van de Franse Revolutie, die gelooft in de maakbaarheid van maatschappij en mens. Daarom hangt de rechtstaat ook een optimistisch vooruitgangsgeloof aan dat een beroep doet op de menselijke rede. De conservatieven wilden echter een 'kontra-revolutie' lanseren die juist de irrationele trekjes van de mens benadrukte en begrepen als vrijheid of gelijkheid verwerp. De conservatieve revolutionairen vertoonden een grote nostalgie naar het 'Ancien Régime', waarin een strakke hiërarchie het maatschappelijk bestel bepaalde.

Sinds de negentiende eeuw waren vele westerse maatschappijen naar een zogenaamd 'nachtwakerstaat' geëvolueerd, waarbij

standenmaatschappij verwierpen en enkel nog een sterke staat aanvaardde die zijn enige legitieme basis in de 'volks-gemeenschap' vond.

Onder meer door de invloed van Darwin's evolutieerleer ontstonden ook schedeltheorieën die op zoek gingen naar de kenmerken van het zuivere ras. De strijd tussen conservatieven en liberale of socialistische democraten werd zodoende plots een strijd tussen superieuren en inferieuren. Als variant van deze superieure waanideeën ging ook het in Europa reeds langer aanwezige anti-semitisme deel uitmaken van rechtse politieke partijprogramma's.

Boehme onderzoekt in zijn zoektocht naar de oorzaken van de conservatieve aanval op de Europese politieke grondslagen enkel de geschriften van intellectuelen in Vlaanderen. Niet alleen de houding van katholieken, maar ook die van intellectuelen van andere strekkingen komen ter sprake. Intellectuelen worden in het boek wel hoofdzakelijk opgevat als academici. Dus alleen diegenen die hebben bijgedragen aan de wetenschappelijke onderbouwing van de conservatieve revolutie komen er sprake.

Daadendrang

Vlaanderen was in de jaren twintig en dertig nog maar met de moderniteit in aanraking gekomen. Dit maakte het dan

"In het katholieke Vlaanderen vonden velen hun weg naar de Rechte Revolutie via de probleemstellingen die hun eigen geloof hun aanreikte. Materialisme, rationalisme, intellektualisme, relativisme, individualisme, utopisme, wetenschap en techniek werden veroordeeld of wantrouwd, bekeken en daartegen werden religieuze, antirationalisme, dadendrang, idealisme, fatalisme als tegenwaarden geplaatst", aldus Boehme. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het extreem-katholieke ultra-montanisme, dat een herkerstening van Europa voor ogen had, goed kon gedijen in Vlaanderen. Zo was de universiteit van Leuven een denktank voor deze anti-moderne ideeën. Aan de Leuvense School voor Politieke en Sociale Wetenschappen werden bijvoorbeeld doktoren verdedigd die het fascistische Italië en het nazistische Duitsland openlijk steunden in hun inkadering van de arbeidersbeweging in een korporatistisch model.

Het katolicisme vermengde zich bovendien met de Vlaamse kwestie om geleidelijk ingeschakeld te worden in totalitaire ideeën. Dit was onder meer het geval met de Leuvense studentenbeweging; die evolueerde na de Eerste Wereldoorlog van gematigd flamingantisme naar radikaal nationalisme. Dat het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV) door deze ideeën werd aangetast, behoeft geen betoef. Onder meer de anti-Vlaamse houding van kardinaal Mercier en de mislukking van de Vlaamse parlementaire objectieven lagen aan de oorsprong van deze sterke verrechtiging. Toch waren er ook katholieke intellectuelen die vanuit hun wetenschappelijke beoefening van hun geloof het gedachtegoed van Hitler verwierpen, maar dat neemt niet weg dat zij dat vooral vanwege conservatieve bekommernissen deden. Voor sommige katholieke conservatieven was de totalitaire fascistische staat immers te modern, omdat deze geen ruimte meer liet voor de natuurlijke bloei van organische gemeenschappen.

Voorman

Ook de Gentse filosoof Jan Herman de Vleeschauwer en de socialistische voorman Hendrik De Man raakten in de ban van het volksnationalistische en het fascistische gedachtegoed. Terwijl de Vleeschauwer met zijn vitalistisch denken het leven wilde bevrijden van abstracte en rationale theorieën, probeerde De Man, die een tijdje hoogleraar was in Frankfurt, het socialisme te verzoenen met nationalisme en korporatisme. Omdat hij echter ontoegankelijk was in de socialistische deelname aan het beleid van de parlementaire democratieën en omdat hij niet meer geloofde in een marxistische revolutie, werden de ideeën van een conservatieve revolutie in de loop van de jaren dertig steeds aantrekkelijker voor De Man. Zo werd zijn oorspronkelijke 'nationaal socialisme' een variant van het nationaal-socialisme. De socialist De Man had de idealen vrijheid en gelijkheid definitief opgegeven, met alle gevolgen van dien voor De Man en voor Europa.

Diederik Vandendriessche

O. Boehme, *Revolutie van rechts en intellectuelen in Vlaanderen tijdens het interbellum*, Acco Leuven, 1999, 278 p.

werd gepleit voor zo weinig mogelijk tussenkomst van de staat. De Eerste Wereldoorlog en de beurscrash van 1929 gooiden echter roet in het eten. Aan het front van de oorlog ontstond bij vele soldaten en officieren dan ook het verlangen naar de vervanging van de nationale staat door een volksstaat. In Duitsland verwierpen vele conservatieven bovendien het Verdrag van Versailles en de democratische Weimarerpubliek. Zo werd geleidelijk de ideologie van het 'Volk' aangehangen, dat een levenskrachtig en organisch geheel moest voorstellen waarin alle individuen een gemeenschappelijke stam hadden. Onder andere via het universitair onderwijs werden de volksideeën verspreid. De moderniteit moest worden verworpen en er moest een alternatief komen voor het sociale kapitalisme en het kleurloze, kollektivistische kommunisme. Door nationalisme te koppelen aan een sociaal geheel kon de term nationaal-socialisme geïntroduceerd worden: volk en staat zouden onder leiding van een 'führer' elite versmelten. De Nazi's geloofden zo sterk in de politieke kracht van een keurgroep dat ze zelfs de door conservatieven fel bepleite

ook gevoelig voor de rechte revolutie, aangezien het vooral dacht vanuit traditionele samenlevingspatronen. Een van de actoren die de moderniteit maar moeilijk kon verdragen was de katholieke Kerk. Een harmonieuze standensamenwerking volgens een korporatistisch model werd door vele katholieken fel verdedigd. Deze standensamenwerking moest het kristelijk geïnspireerde personalisme mogelijk maken, dat de eigen waardigheid van elk individu erkent in zoverre het individu als mens verbonden is met de gemeenschap waarin het leeft.

Schrijf je rijk

Naar aloude traditie organiseert Germania weer zijn Literaire Prijs en, net als vorig jaar, gebeurt dit in samenwerking met het literaire tijdschrift *Dietsche Warande & Bel-fort* en *De Post*. Zowel universiteits- als hogeschoolstudenten kunnen deelnemen in de categorieën poëzie en proza. De eerste prijs bedraagt voor beide categorieën 40.000 frank, de tweede prijs 20.000 frank. Voor poëzie moet de inzending bestaan uit drie gedichten, voor proza uit een kortverhaal van maximum tien bladzijden in A4-formaat. Inzendingen kunnen tot 21 januari 2000 opgestuurd worden naar het volgende adres: Literaire Prijs DWB - De Post - Germania, Blijde Inkomststraat 21 bus 3, 3000 Leuven. Het volledige reglement is te verkrijgen op de Germania-permanentie (Blijde Inkomststraat 11, boven Fak Letteren).

(hvh)

De reeks 'Filmfun' met 'The Barefoot Contessa'

Blootvoets de onzekerheid wegdansen

Met de reeks 'Filmfun' heeft het Stuc duidelijk de bedoeling om zijn trouwe filmgangers lekker in de watten te leggen. Met 'The Barefoot Contessa' uit 1954 worden zowel de ogen als de hersens alweer van een heerlijke portie sinema voorzien. Een karaktervolle Ava Gardner wordt immers in een ijzersterke plot uitgespeeld tegen een kurkdroge Humphrey Bogart.

Ava Gardner (1922-1990) wordt tot op de dag van vandaag door de meeste filmcritici beschouwd als de mooiste vrouw die ooit in Hollywood geakteerd heeft. Gardner, een

boerendochter uit de tabakstreek van North Carolina, trad reeds in de jaren veertig in een aantal kleinere films op vooraleer haar talent ontdekt werd door de bekende regisseur John Ford. Later kreeg ze ook een kans bij Joseph Mankiewicz voor de hoofdrol in 'The Barefoot Contessa'. Ze greep deze met beide handen en vertolkte beresterk Maria Vargas, een eenvoudige maar beeldschone Spaanse danseres. Kwatongen beweren echter dat deze prestatie niet zo hoog moet ingeschat worden, omdat ze als het ware zichzelf speelt.

Bij nader toezien lijkt Gardner's biografie inderdaad veel overeenkomsten te hebben met de ontwikkeling van Vargas. Zoals Gardner vanuit een arme tabaksboerderij in het glitterwereldje van Hollywood werd gekatapulteerd, zo wordt Vargas ook als arme flamenco-danseres door een aantal Hollywoodbonzen ontdekt om het grote geld te gaan opstrijken in Amerika. Gardner huwde in haar echte leven drie bekende Holly-

wood-figures (onder wie Frank Sinatra). Ook Vargas deelt lief en leed met drie mannen die ze in het uitgaansleven van Hollywood leert kennen. Uiteindelijk huwt ze een graaf, 'Count Vincenzo', een huwelijk dat uiteindelijk haar ondergang zal betekenen.

Afstandelijkheid

Een andere overeenkomst tussen Gardner en Vargas is de onzekerheid waardoor beiden aangetast worden. Hoewel ze ook enkele karakterrollen uitbeelde, heeft Gardner altijd het gevoel gehad dat ze meer omwille van haar uiterlijk dan vanwege haar artistieke talenten gewaardeerd werd. En ook Maria Vargas krijgt de onzekerheid niet van zich afgeschud, zelfs niet nadat ze in de Verenigde Staten een briljant debuut kent. Maria voelt zich bovendien nooit thuis in het mondaine sfeertje van Hollywood. Zij danst veel liever blootvoets met een groepje zigeuners in plaats van saai gesprekken met dikke filmmanagers te voeren. Het dansen op blote voeten herinnert haar immers aan haar kindertijd in Madrid, toen ze tijdens de oorlog de gewoonte had om blootvoets doorheen de ruïnes te lopen. Op haar huwelijksfeest zou ze eigenlijk liever met het keukenpersoneel wild rond de kookpotten springen in plaats van in het gezelschap van de aristocratische vrienden van haar kersverse echtgenoot te

moeten vertoeven.

Hoewel men moet opletten met gelijkenissen tussen Gardner en Vargas — Gardner was pas tweeeëndertig toen de film gedraaid werd, zijn in 'The Barefoot Contessa' eigenlijk twee meta-nivo's ingebouwd. Enerzijds is er die merkwaardige verhouding van Gardner tot haar personage Maria en anderzijds biedt regisseur Joseph Mankiewicz een kritische blik op de interne keuken van Hollywood. De werkwijze van Hollywood wordt door de regisseur genadeloos met de grond gelijk gemaakt. Mankiewicz probeerde in zijn carrière zowat elk filmgenre uit, gaande van Shakespeare-verfilmingen tot wijd uitgesponnen epische drama's. Voor twee films kreeg hij ook een Oscar, maar het is opvallend dat zijn 'Contessa' in Hollywood maar matig onthaald werd. Nochtans heeft deze laatste film het beste scenario dat Mankiewicz ooit bedacht heeft.

De kritiek op Hollywood wordt niet alleen aan de hand van Maria uitgewerkt. Ook via de verteller van het verhaal, Harry Daves, geeft Mankiewicz ongezuurd zijn mening over rijke filmdiva's en slijmerige managers. Harry wordt in al zijn sinisme meesterlijk vertolkt door Humphrey Bogart. Bogart zet zijn personage neer met een merkwaardige mengeling van afstandelijkheid en betrokkenheid. Zich onophoudelijk verschuilend achter een sigareet, is hij de enige figuur die het drama van Maria begrijpt. Maar Bogart, door de 'Academy' nochtans ook bekroond met een Oscar, lijkt via het personage van de mislukte regisseur Daves toch hoofdzakelijk mee te delen dat het hele Hollywood-sirkus hem uiteindelijk kan worden gestolen.

Diederik Vandendriessche

Fakbarrally aan derde editie toe

Beats, gitaren en twelwe-barblues

Kultuurraad organiseert op woensdag 15 december voor het derde jaar op rij de fakbarrally. Het project begint stilaan een mini-klassieker te worden en aangezien de formule de vorige twee jaren zo aansloeg, blijft het concept ongewijzigd. Elke kring programmeert een optreden in zijn fakbar zodat de student een avond lang van konsert naar konsert kan struïnen.

te strikken. Fence, tweede in Humo's Rockrally in 1998, zal met goed in het gehoor liggende prikkeldraadpop à la Pavement menigeen bekoren. Hun plaatje *The Return of Geronimo* bewijst alvast hun kunnen.

Mietje

Ook elders staan gitaren centraal: het Leuvense *Txtmarker* zal in de Pedagogiefakbar L'Affaire haar alternatieve, intimistische rock ten gehore brengen terwijl men ondertussen in de Blokkhut kan swingen op de tonen van *Sheeva Wins* dat muziek met uiteenlopende stijlen belooft te spelen. Een gezonde kombattieve attitude is hun in ieder geval niet vreemd: "Stiel Kamil Carlens is een mietje. Sheeva is uw Brad Pitt in de douche, Adonis bij het ochtendgloren of sjokolade met zure augurken." Voor nog meer instrumentarium-met-plectrum moet u in 't Plectrum zijn waar zowel *Burnfuzz* als *Intra-Muros* "iets rockachtigs" brengen.

Voor wie vindt dat rock dood is en lang haar vooral onhandig, is gelukkig een alternatief menu voorzien. In de afdeling diversen vinden we dan ook een amalgaam van groepjes met uiteenlopende bezetting, van kontrabas over saksoloon en mondharmonika tot de ondertussen bijna verplichte viool. Het Elixir lijkt in deze categorie een abonnement te hebben op *Gom Jabbar* dat daar net als vorig jaar zijn intieme en sfeervolle songs zal laten horen. Verwacht toch maar geen doorslag van hun optreden van vorig jaar want zoals ze zelf zeggen: "De bezetting is licht gewijzigd, nieuwe nummers gemaakt en oude aangepast." In deze afdeling vinden we nog *Soul 4 You* dat besloten heeft een mix te brengen van funk, rap, blues, rock, acid-jazz en natuurlijk soul. Zij zullen dat met overtuiging komen doen in de Gngorg, fakbar van de toekomstige Landbouwingenieurs. Ook de kortgeschoren rappers van Leuven zullen aan hun trekken komen, en dat meer bepaald in de biologen-fakbar Tir N'a Nog waar *Panta Rei* in onversneden hip hop dealt middels een knetterende beatbox en een paar onvermoeibare, goed van de tong-

riem gesneden woordkunstenaars.

Uitsmijter

Een geval apart is de Artmania waar de psychologische kring twee nogal aparte groepjes heeft geprogrammeerd. Een oude bekende van hun aperitiefkonsert zal de atrap geven om tien uur. *Humble Grumble*

brengt een soort van folk met een internationaal tintje en veel humor. Als uitsmijter doet *The Old Stars Band* rond halftwaalf dan nog zijn ding met covers van de beste blues en seventies-rock around.

Met de beats de nacht in, is het devies van de Gelule, waar Farma voor twee draaitafels en een mengpaneel heeft gezorgd zodat DJ's Kim (funky house en techno) en Wim (deeph house en big beats) hun ding kunnen doen. Zowel Farma als de DJ's hebben beloofd door te gaan tot de vroege uurtjes teneinde de fakbarrally dit jaar te besluiten met een knallende after-party.

Matthieu Van Steenkiste

FACBAR-RALLY
grazi

15 december 1999

Gngorgi	Soul 4 You	21u00
Artmania	Humble Grumble	21u00
	The Old Stars Band	23u30
Politika Kaffee	Guy Swinnen	21u30
't Plectrum	Burnfuzz	21u30
	Intra-Muros	22u30
Blokkhut	Sheeva Wins	22u00
Elixir	Gom Jabbar	22u00
Café L'Affaire	Txi Marker	22u00
Fak Lettersen	Fence	22u30
Tir N'a Nog	Panta Rei	22u30
Gelule	dj Kim & dj Wim	23u30

Iedere fakbar heeft zo wel zijn eigen traditie en zijn eigen karakter. Het is dan ook niet te verwonderen dat het zeer uiteenlopende groepjes zijn die woensdagavond present zullen zijn. Er zal natuurlijk overdadig gerockt worden, maar ook beats, jazzlicks en twelwe-barblues zullen in het rond worden gestrooid. Dit jaar zijn verschillende fakbars er in geslaagd iets grotere namen vast te leggen, met als opvallendste figuur toch wel Guy Swinnen, de vroegere frontman van wijlen *The Scabs*. Hij speelt ten dans in Politika Kaffee vanaf half tien. Ook Fak Lettersen is er in geslaagd een bekender groepje

Madonna? Pulp Fiction? Kunst op Kot!

Kunst op Kot is een initiatief van Kunst In Huis en biedt je de mogelijkheid een origineel kunstwerk te huren. Kunstuitleen: tijd om je posters in te ruilen. Kunst op Kot is meer dan een zondagsschilder boven het bed. Het gaat om eigentijdse kunst, kunst van nu dus. Fotografie, grafiek en schilderkunst, maar ook sculpturen en kleine installaties.

Wat kost dit dan wel? *Peanuts*. Mits het voorleggen van je studentenkaart en een waarborg van duizend frank, hangt je favoriete kunstwerk op je kot voor tweehonderd frank per maand, *all risk verzekerd*. Omruilen kan zo vaak je maar wil, proberen is de boodschap. Je hoeft er dus per maand maar één rondje op café voor te laten, en het resultaat is zeker even inspirerend.

Kunst op Kot Eindelijk iets anders

Voor meer info bel Adel: 016/22 45 60
Kunst In Huis Leuven, Mechelsevest 108
Woe & Vrij 13u-20u, Za 9u-14u

Zieke Australiër brengt sabbatjaar door in bed

Over moordlustige verpleegsters in Leuven en travestieten in Sydney

Harold Eeman, een 26-jarige Australische student geneeskunde, nam een jaartje vrijaf om de wereld te zien. Hij was nog maar één maand in België toen hij de zeldzame ziekte van Guillain-Barré kreeg. De volgende maand lag hij volledig afgesloten van de buitenwereld op de intensieve zorgen. Nu ligt hij al negen maanden in het ziekenhuis en herstelt langzaam. Of hij ooit weer gewoon zal kunnen lopen, is onzeker.

Veto: Meer dan een jaar geleden zat je nog op de kampus geneeskunde in Sydney. Hoe ben je op het idee gekomen om er een jaar tussenuit te stappen?

Harold: «Ik heb altijd willen reizen. Na vijf jaar geneeskunde wou ik wel eens wat anders zien dan alleen maar boeken. Het leek me een tof idee om mijn studies even te onderbreken en na de start van het nieuwe millennium met een schone lei te beginnen.»

Veto: Waarom heb je als eerste bestemming België gekozen?

Harold: «Ik ben in België geboren. Toen ik zeven was besloten mijn ouders om naar Australië te emigreren. Ik heb twee jaar lager onderwijs in Brussel gevolgd en heb mijn studies voortgezet in Canberra. België was voor mij ideaal omdat het zo centraal gelegen is en hier familie woont, wat altijd handig is wanneer je iets ernstig voorhebt. Vanuit België zou ik naar Azië trekken.»

Asterix

Veto: Wanneer ben je aan je sabbatjaar begonnen en hoe werd het onderbroken?

Harold: «Ik ben na mijn examens vertrokken in december 1998 — het begin van de vakantie in Australië — om de kerstdagen met mijn familie door te brengen. Daarna heb ik Turkije bezocht met een vriend. Door het slechte weer hier in België trok ik er weer op uit en besloot in de Franse Alpen te gaan skiën. Ik heb daar even in een hotel gewerkt, maar dat heeft niet lang geduurd omdat ik me al zwak begon te voelen. Na twee weken zat ik weer in Brussel. Na een filmvoorstelling van *Asterix en Obelix* voelde ik me echt slecht. De volgende morgen zag ik alles dubbel en voelde ik me alsof ik een kater had. Ik haalde halsbrekende toeren uit om bij het toilet te geraken, waarna mijn oom me toch maar naar het ziekenhuis gebracht heeft.»

Veto: Had je dan al een vermoeden dat het om de ziekte van Guillain-Barré ging?

Harold: «Eigenlijk wel, alleen dat dubbel zien vond ik een beetje raar. Ik dacht dat ik multiple-sclerose had, dat was wel beangstigend. Na een heleboel tests stelden ze de ziekte vast. Daarop volgde een verschrikkelijke periode: ik verloor elk besef van tijd en wist helemaal niet wat er gebeurde. Ze plaatsten tubes in mijn longen en een tube

doorheen mijn maag voor mijn benen. Ik had tubes overal. Gedurende één maand kon ik niet communiceren. Ik hoorde en verstond alles, maar kon niets uiten. Ze gaven me pijnstillers terwijl ik geen pijn voelde. Het was echt een vreselijke tijd. Ik kreeg nachtmerries, die zo erg waren dat ik geen verschil meer kon maken tussen werkelijkheid en fictie.»

Bokser

Veto: Wat gebeurde er allemaal in je dromen?

Harold: «Ik verdacht verpleegsters ervan mij te willen doden. Ik heb zelfs een paar keer gedroomd dat ik wilde ontsnappen, maar dat ze mij achtervolgden. Ze haalden me altijd juist in wanneer ik op het punt stond in het vliegtuig te stappen. Ook zag ik verpleegsters gif in mijn zuurstoftoevoer steken. Een andere verpleegster was een bokser en brak mijn ribben. Eén keer vroeg ik de verpleegster waarom ze me wilde doden. Ze antwoordde dat ze het boek van Erasmus moest volgen. Daarin stond "we shall die", en dat zwakken niet gemaakt zijn om te leven. Voor mij was dat allemaal echt! Ik had het gevoel dat ik moest vechten voor mijn leven. Ik vertelde alles aan mijn vader die zelf ook paranoïde werd en zich afvroeg wat de verpleegsters met mij deden, vooral 's nachts. Tijdens die periode verloor ik heel wat gewicht door de voortdurende spanning. Ze hebben mij dan in een speciaal bed gelegd dat ligwonden voorkomt en mijn spieren actief houdt. Daardoor bewoog mijn lichaam heel de tijd. Ik voelde me echt ziek wanneer alles bewoog.»

Veto: Hoe kijk je nu tegen het verplegend personeel aan? Nog steeds als sluipmoordenaars?

Harold: «Nee, ze zijn echt heel vriendelijk. Ik lag eerst in Brussel op de Afdeling Intensieve Zorgen gedurende vijf maanden. Dat was echt lang en de sfeer was er altijd gespannen. Nadien hebben ze mij naar Pellenberg overgebracht. Hier is er een betere sfeer: de mensen zijn altijd bereid te helpen. Je ziet ook mensen die verbeteren en genezen. Echt waar, het valt hier heel goed mee. Het is een vereniging van de ziekte Guillain-Barré die mij Pellenberg aangeraaden hadden.»

Veto: Is dat de reden dat je niet naar Australië gerepatriëerd wil worden?

Zoek de zeven fouten, en schrapen wat niet past

(foto Helen Touquet)

Harold: «Ja, maar ook omdat de reis terug zeer lang is. De vlucht duurt dertig uren en op dit moment ben ik daar nog niet toe in staat.»

Veto: Hoe blijf je in contact met vrienden en familie in Australië?

Harold: «Ik heb een soort van koptelefoon. De gewone telefoon wordt hiermee verbonden zodat ik zonder handen telefoon kan ontvangen. Nu heb ik vanuit mijn bed ook toegang tot internet. De computer is een kleine laptop. Met mijn arm gebruik ik de muis en klik ik op letters. Met een speciaal programma kan ik e-mails schrijven en beantwoorden.»

Spierbundel

Veto: Kan je wat meer vertellen over de unieaf aan de andere kant van de wereld? Hebben jullie ook een soort van numerus clausus voor geneeskundestudenten?

Harold: «Voordat je geneeskunde studeert is er geen numerus clausus, maar moet je een "pregraduuaat" hebben. De vakken kies je vrij en de studies duren twee jaar. Ik combineerde kunst en wetenschappen. Nu heb ik ook al vijf jaar geneeskunde achter de rug. Ik denk dat de opleiding sterk verschilt van België. Wij werken in groepjes van acht en leren uit de praktijk. We moeten gezamenlijk problemen oplossen. Het systeem van één prof vooraan en een saai aula kennen wij niet.»

Veto: Hoe is het uitgaansleven in Australië?

Harold: «In Sydney, waar ik studeer, ga ik vaak uit in nachtclubs. Er is echt een goede sfeer in die stad, het is er mooi weer en je hebt overal stranden. Sydney kent ook een grote homopopulatie. Na San Francisco is deze stad de grootste homostad. En als je ziet hoe die mensen feesten, dan weet je wel wat fuiven is. Homo's hebben geen kinderen en kunnen daarom hun geld uitgeven aan feesten. Het is leuk om ze gewoonweg bezig te zien. Je ziet ze als drag-queens en er lopen ook echte spierbundels tussen. Allemaal gekke gevallen.»

Veto: Heb jij nog een speciale vraag?

Harold: «Eigenlijk zou ik aan alle studenten willen vragen of ze eens even langs willen komen. Ze kunnen met mij mee in de gedachten naar Australië reizen of wat Engels leren. Ook geneeskundestudenten zijn welkom als ze meer over mijn ziekte willen weten. Het zit zo dat ik niet veel jeugdige volk over de vloer krijg; heel de dag verpleegsters zien is niet altijd even leuk. Wel moet ik toegeven dat ze niet meer in mijn nachtmerries voorkomen.»

Caroline Laysen
An Willems

Als je even tijd hebt, ga dan even bij Harold langs. Hij ligt in UZ Pellenberg, te bereiken met bus 16. Je kan ook steeds bellen naar Tom Leën (016) 33.83.50, om iets af te spreken.

Kerstbouwkamp

Tijdens de kerstvakantie organiseert Bouworde vzw vier bouwkampen voor jongeren. Daarvoor doen ze een beroep op vrijwilligers uit gans Vlaanderen om een handje toe te steken. Iedereen die zich geroepen voelt om, samen met andere jongeren, mensen die het moeilijk hebben in onze maatschappij te helpen door het probleem van huisvesting aan te pakken zijn welkom op de volgende bouwkampen: Kerstbouwkamp 'Familie': van 26 tot 31 december kan je in Aarschot meehelpen aan de verbouwingswerken aan een huisje waarin heel wat ontbreekt. Kerstbouwkamp 'De Shelter': van 26 tot 31 december en van 3 tot 7 januari worden gebouwen in Borgerhout aangepakt. Kerstbouwkamp 'De Ark': van 3 tot 8 januari kan je in Moerkerke meehelpen aan de binnenaanpak van een paviljoen en de verfraaiing van gebouwen. Wie graag eens ervaart wat het betekent om je daadwerkelijk in te zetten voor anderen op vrijwillige basis kan voor meer info en/of inschrijving terecht bij Bouworde vzw, Tiensteenteweg 145, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.60. E-mail: vzw.bouworde@pandora.be; webstek <http://www.bouwordevzw.be>

(mad)

Al gehoord van de ziekte van Guillain-Barré?

Waarschijnlijk ken je deze ziekte ook niet onder de naam polyradiculoneuropathie. Het is een ziekte die één op duizend treft. De ziekte wordt veroorzaakt door een virus of een bacterie. Door een ongekende reden beginnen antistoffen niet alleen het virus aan te vallen, maar ook de zenuwcellen. Hierdoor worden al de sellen en neuronen beschadigd. Zo ontstaan verlammingen aan ledematen en organen. Er zijn verschillende vormen van Guillain-Barré. Er zijn mensen die maar drie weken in het ziekenhuis verblijven, maar verlamd weer buiten komen. Bij Harold is het veel langduriger, en weet men niet of hij ooit weer zal kunnen lopen. Er zijn verschillende manieren van behandeling. Men kan ten eerste het bloed zuiveren. Het bloed gaat door een machine die het virus verwijderd. Of men kan antistoffen geven die reageren tegen de slechte antistoffen. Deze technieken genezen de ziekte niet, maar kunnen de genezing wel versnellen. Er is weinig onderzoek door het zeldzame karakter van de ziekte en door geringe belangstelling van de farmaceutici. Niemand kent de juiste oorzaak of kan de afloop voorspellen.

(cl/aw)

zoekertjes

✓ Gezocht: lichtgrize wollen sjaal met grote emotionele waarde, zoek geraakt op dinsdagavond 30 november in de Irish Pub. Beloning voor de eerlijke vinder. Mail: vasilicus@yahoo.com, tel.: 016/25.88.20 (vragen naar Pieter)
 ✓ Kris Roselle tikt met plezier al uw papieren, eindwerken, enz. Hof ter Bekelaan 12, 3020 Winksele-Herent, tel 016/20.70.77.
 ✓ Liefje, je bent de beste!!
 ✓ Te koop: Apple Macintosh LC40 met extra hard disk, kleurenscherm 14", en HP deskjet printer. Tekstbestanden PC-compatibel. Software bijgeleverd. Prijs 12.000 BEF. Ideaal voor

tesis of eindwerk. info: 054/33.44.90 (na 20.00u). Els Jehaes
 ✓ Mijn liefste Jeroentje, ik zie u graag! Je meisje.
 ✓ De redactie meldt dat dergelijk gezeik moet wachten totdat Venus door je vierde huis gaat.
 ✓ Kettinkje gevonden in de Schapenstraat. De rechtmatige eigena(r)es mag het met een originele beschrijving komen alhalen bij Willy van Veto.
 ✓ VA (vrouwenavond voor niet-ingewijden) donderdag zal tot grote spijzen van bepaald lid compleet veganistisch zijn.
 ✓ Thierry, U zijt welkeke.

opgelost.
 ✓ Bedankt Joost, het was erg gezellig zondagavond! Pieter en Katelijne alias de tortelduifjes.
 ✓ De redactie laat weten dat het maandagmorgen minimum even gezellig was.
 ✓ Wat had je dan gewild: magisch-realisme misschien?
 ✓ Toppunt van turbulentie: zweefteef met hoogtevrees.
 ✓ Aan mijn engeltje: gefeliciteerd met je twintigste schoonheidsvlekje.

✓ An deelt mee: "Koffie in je neus is echt wel lekker."
 ✓ Bier is bier, zie bibi en ze slak nog een sigaret op.
 ✓ Toppunt van luchtdoop: een wonderig pastoor.
 ✓ Over een scheid in een fles gesproken.
 ✓ Nvdr: aan alle assistent-eindredacteuren en dtp'ers: bedankt voor jullie eindeloze geduld dit weekend! bibi.

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
 Video-, klank- en lichtmateriaal
 Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR
 met of zonder D.J.
KARAOKE (5000 BEF)

016/201.301

(advertentie)

agenda

ad valvas

door Loes Geuens

DINSDAG

- 13.30 u **VORMING** Fair Trade Expo, een tentoonstelling over eerlijke handel, in Wijkburo Mannenstraat, Groefstraat 2, toeg. gratis, org. Dienst Welzijn, vzw Jeugdwerk.
- 20.00 u **FILM** New Harvest Special: 'Ikinal', over existentiële treurnis in een bus, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
- 20.00 u **TEATER** 'Geletterde mensen': Pjeroo Roobjee, Jef Lambrecht en Jan Declair in de eerste en enige Ronde van Vlaanderen voor beroepsschenners, in Stadsschouwburg, toeg. 150/250/350/450, org. CC Leuven.
- 20.30 u **TEATER** Needcompany 'Also Viviane', bewerking van Joyce's Ulysses met Viviane De Muynck, in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc, CC Leuven.
- 22.30 u **FILM** New Harvest: 'Killer', een spannende en tegelijk ekstreem sobere film over hoe je iemand een loer kunt draaien, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

WOENSDAG

- 13.00 u **AKTIE** Sociale Raad voert actie tegen het repressieve fietsenbeleid van de stad Leuven, in Stadspark, org. Sociale Raad.
- 13.30 u **VORMING** Fair Trade Expo, in Wijkburo Mannenstraat, Groefstraat 2, toeg. gratis, org. Dienst Welzijn, vzw Jeugdwerk.
- 14.00 u **FILM** 'Rubens', Belgische documentaire van Henri Storck en Paul Haesaerts uit 1948, in Vander Kelenstraat 30, toeg. gratis/25/50, org. Vlaams Filmmuseum en -Archief.
- 20.00 u **DANS** Volksdansavond voor choreografie en andere liefhebbers, in Schapenstraat 17, org. Jolij: chirostudentenwerking Leuven.
- 20.00 u **FILM** 'Boerensymfonie', in Vander Kelenstraat 30, toeg. gratis/25/50, org. Vlaams Filmmuseum en -archief.
- 20.00 u **KONSERT** Fakbarally, in verschillende fakbars, org. Kultuurraad.
- 20.00 u **KONSERT** Wannes en Roland als 'Nomaden van de muziek' op permanente zoektocht, in Wagchuyts, toeg. 400, org. CC Leuven.
- 20.00 u **LEZING** 'Democratie en mensenrechten

in Cuba', door Erwin Wils, in ACW-gebouw, Bondgenotenlaan 131, toeg. gratis, org. Oproep voor een democratische school, Vrienden van Cuba, Wereldwinkel Leuven.
 20.00 u **LEZING** 'Aids in de 3e wereld: medisch of ontwikkelingsprobleem?', door Jens Van Roey, ex-AZG in Afrika, in MTC 00.16, org. Student Aid.
 20.30 u **TEATER** Needcompany 'Also Viviane', bewerking van Joyce's Ulysses met Viviane De Muynck, in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc, CC Leuven.

DONDERDAG

- 13.30 u **VORMING** Fair Trade Expo, in Wijkburo Mannenstraat, Groefstraat 2, toeg. gratis, org. Dienst Welzijn, vzw Jeugdwerk.
- 20.00 u **FILM** 'Brassed Off', een tragikomische film over de strijd van Engelse mijnwerkers, in API, toeg. gratis, org. SJW.
- 20.00 u **KONSERT** Het Vlaams Radio Koor brengt 'Lauda per la natività del Signore', onder leiding van Johan Duyck, in St-Michielskerk, toeg. 400, org. CC Leuven.
- 20.00 u **TEATER** 'Lili en Marleen', met Carry Goossens en Simone Peeters, in Schouwburg, toeg. 700/800/900, org. RV Productions.
- 20.00 u **TEATER** Carrousel speelt 'Vampirella', een stuk vol scherpepunten witte tanden, in Wagehuys, toeg. 450, org. CC Leuven.
- 20.00 u **VORMING** Joost Witdoeck geeft een diavoordracht 'Terug uit 2056' over zijn reizen door Afrika en Azië, in Brusselsestraat 63, toeg. 150, org. Natuurreservaten vzw.
- 20.30 u **PRESENTATIE** Ter ere van het hondenderjaar bestaan van Dietsche Warande & Belfort wordt 'Fin de Millénaire' voorgesteld, samengesteld door Luuk Gruwez en Erik Verpale, in Vlamingenstraat 83, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
- 22.00 u **FUIF** Silofuif met DJ Trace en Rob Hall, in Silo, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.

VRIJDAG

- FUIF** Holebi-fuif, in Lido, org. Driekant.
- 20.00 u **KONSERT** Het koor- en kamerorkest van het Lemmensinstituut spelen Bach, in

- Konsertzaal Lemmensinstituut, toeg. 200/300/400, org. Konsertvereniging Lemmensinstituut, De Wingerd.
- 20.00 u **TEATER** 'Lili en Marleen', met Carry Goossens en Simone Peeters, in Schouwburg, toeg. 700/800/900, org. RV Productions.
- 20.00 u **VORMING** Tuntenttraining, in Oratorienhof, Mechelsestraat 111, org. Driekant.
- 20.00 u **VORMING** Info-avond over tarotkaarten, in Romaanse Poort, Brusselsestraat 63, org. Labyrinth.
- 20.15 u **TEATER** 'Pas de deux', naar een verhaal van Hugo Claus in de regie van Katrien Hermans, in Wagehuys, toeg. 200/350/400, org. Amusements Theater Leuven.

ZATERDAG

- 20.00 u **TEATER** 'Lili en Marleen', met Carry Goossens en Simone Peeters, in Schouwburg, toeg. 700/800/900, org. RV Productions.

ZONDAG

- 16.00 u **KONSERT** 'Kantaten in Kirchenjahr' van Bach, vokaal en instrumentaal gebracht

Alfa

- 15/12 om 20.00 u: Kaas- en wijnavond, in Patapouf. • 18 en 19/12 Parijs-reis. • 20/12 om 19.30 u: Tapavond, in Fakbar Letteren.

Chemika

- 15/12 om 21.00 u: Fakbarally, in Blokhut. • 20/12 Kerstfeestje, in Pavo.

Ekonomika

- 16/12 Eko-kwis, in Eko-bar. • 19/12 om 21.00 u: Openingsreceptie Lustrum-week, in Dulci. • 20/12 om 22.00 u: Lustrum-week: 70-vaten TD, in Lido.

Geologische Kring

- 16/12 Almost Summer Party II, in 't Plectrum.

Germania

- 14/12 om 21.00 u: Feestje Prof. Vanderhorst, in Fakbar Letteren. • 4/12 Fakbarally met Fence, in Fakbar Letteren. • 16/12 om 18.00 u: Voetbal: eerste kan versus presidium, in Kunstgrasveld.

Historia

- 14/12 om 19.00 u: Kerstfeestje, in Fak Letteren. • 15/12 Tapnamiddag en -avond, in Fakbar Letteren. • 16/12 om 20.00 u: Kantus, in Ambiorix.

Industria

- 14/12 om 21.00 u: Squash, in University Squash.

Klio

- 13-16/12 om 19.30 u: Dansles, in MSI. • 14/12 om 20.30 u: Kantus, in Tir Na Nog.

LBK

- 14/12 om 20.00 u: Film: 'Arlington Road', in LI 00.215.

Medica

- 14/12 Avond van de slechte smaak, in Doc's Bar. • 16/12 Medica goes Zillion, in Antwerpen.

Merkator

- 14/12 om 21.00 u: Swingpaleis-kantus, in 't Plectrum.

Politika

- Feestweek: • 14/12 om 09.00 u: Paintball: historische gevechten, vertrek op Ladeuzeplein. • 14/12 om 14.00 u: kwis, in Politika Kaffee. • 14/12 om 21.00 u: Rock 'n Roll Night, in Politika Kaffee. • 15/12 Fakbarally met Guy Swinnen, in Politika Kaffee. • 15/12 om 13.00 u: DJ contest, met gratis Hoegaerden, in Politika Kaffee. • 16/12 Ten to ten movietime: 'Aladdin' (10u), 'Face/Off' (12u), 'Romeo and Juliet' (14u), in Zeger Van Hee. 'Reservoir Dogs' (18u), 'La Vita E Bella' (20u), in AV 01.12. • 16/12 om 22.00 u: Politika-Futureparty, in Lido.

Psychologische Kring

- 14/12 om 20.00 u: Grootse muziekkwis, in Café Artmania. • 15/12 om 21.00 u: Optreden Humble en Old Stars Bandfeat Kwikke, in Café Artmania.

VTK

- 14/12 Babskantus, in Waaiberg. • 14/12 om 20.00 u: Revue, in Lerkeveld. • 15/12 Fakbarally met Gom Jabar, in 't Elixir. • 15/12 om 20.00 u: Revue, in Lerkeveld. • 16/12 Beachparty, in 't Elixir.

van fifties tot seventies, van klassiek tot modern

Kringloopwinkels
Spit, alles wat je kot nodig heeft

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

OPENINGSUREN
 dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
 zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
 016/26.09.21

Johan Verminnen en het statuut van de artiest

“Wij hebben nood aan jeugdidolen die in het Nederlands zingen”

Johan Verminnen is dertig jaar zanger en dat viert hij met een nieuwe cd en een toernee. Vorige vrijdag deed de achtenveertigjarige chansonnier Leuven aan. De Brusselaar is sedert enige jaren ook bezig strijd te voeren voor een beter statuut voor artiesten. Daar is hij drie dagen per week mee bezig. In 2000 breidt Verminnen zijn actierrein uit: hij gaat dan de programmamakers van radio en tv overtuigen om het Nederlandstalig lied te promoten.

Johan Verminnen: «De Vereniging van Zangers en Muzikanten (Zamu) wil vooral fiscaal en juridisch advies geven: wij lezen platencontracten na en proberen er de angels uit te halen. De platenindustrie zit ons niet altijd zo graag. We geven info-avonden over de muziekuitgeverij, en over hoe je met een demo bij een platenfirma geraakt. Specialisten komen uitleggen hoe het zit met de BTW-wetgeving voor artiesten en dergelijke. We willen natuurlijk het statuut van de artiest verbeteren.»

«Een koninklijk besluit uit 1969 bepaalt het statuut van karakterdanceressen en schouwspelartiesten. Men beschouwt artiesten als bedienden en de organisator van een evenement als de werkgever die voor zijn bedienden een RSZ-nummer moet aanvragen. Maar geen enkele organisator doet dat, zodat het KB al dertig jaar onwerkbaar is. Wij willen het onder andere uitbreiden met de mogelijkheid tot zelfstandigheidsverklaring en ook dat de manager of impresario als fiktieve werkgever kan fungeren. Soms wil de tussenpersoon dat niet doen, voor zulke gevallen zou er een speciale sel bij de RSZ moeten komen.»

Veto: Welke gevolgen heeft de huidige wetgeving voor een artiest?

Verminnen: «Suksevolle mensen verenigen zich of fungeren als zaakvoerders van vennootschappen. Degenen die niet het geld hebben om zich te verenigen, zitten volledig in de illegaliteit. Ze kunnen nooit genieten van werkloosheidsuitkeringen, komen nooit aan hun aantal dagen, hebben geen werkgever die hen wil inschrijven. Ik geef jonge mensen meestal de raad een halftijdse job te zoeken en de rest van hun tijd te spenderen aan hun muziek tot het moment waarop die muziek rendabel is.»

Daglicht

«Ik denk niet dat we een vangnet moeten maken voor mensen die de maatschappij willen laten betalen als zij hun hobby uitoefenen. Maar als iemand op zijn stempelformulier een kruisje zet de dagen dat hij gaat spelen, dan is het korrekt dat hij die dag geen stempelgeld krijgt, want hij verdient op dat moment een loon als muzikant.»

Veto: Hoe komt het dat men al dertig jaar aan het sukkelan is?

Verminnen: «Er wordt geen overeenstemming bereikt. Het is een communautaire kwestie — hoe vreemd dat ook mag lijken. Vlamingen zijn individualistisch ingesteld en willen keuzemogelijkheden: zelfstandigheid moet kunnen en ook andere personen dan de organisator moeten zich kunnen inschrijven. Langs Waalse kant was er de Parti Socialiste en de FGTB (socialistische vakbond in Wallonië, mf, bds); als er iemand zelfstandig wordt verliezen zij volgens hun oud principe een gesyndiceerde. Daarom hebben zij dat altijd geblokkeerd en daar mogen ze fier op zijn moet ik zeggen. Dat is nu hopelijk aan het veranderen.»

«Bert Ancliaux (Vlaams minister van Cultuur) kan het statuut van de muzikan-

ten absoluut niet regelen, hij mag er zich zelfs niet mee moeien, het is namelijk een nationale materie. Dus wij moeten met onze Waalse collega's overeenkomen en dat proberen wij nu te doen. We spreken met die mensen en zoeken naar een tussenweg. Op dit ogenblik trouwens bestuderen drie professoren; waaronder professor Van Raemdonck van de KU Leuven, een mogelijk nieuw statuut.»

Veto: Hoe oefent u druk uit?

Verminnen: «Ik ga naar alle vergaderingen, zo'n zestig per jaar. Ik ben een socialist geworden: ik ken al die wetsvoorstellen en ik ga met de mensen praten. Frank Vandebroucke (fedeeraal minister van Sociale Zaken) nodigde mij uit voor een officieus gesprek. Hij wil iets aan de situatie veranderen, maar ik heb hem gezegd: "je bijt daar vlug je tanden op kapot". Hij besefte dat. Met Laurette Onkelinx (fedeeraal minister van Werkgelegenheid) wou ik ook pra-

ontmoeten. Ik vind nog altijd dat een Kunstfestival des Arts belangrijker is dan het Festival van Vlaanderen. Je vindt die dialoog terug in de opvoeringen waar de talen vermengd worden. Wat Arno doet vind ik plezant, al was het maar omdat hij een soort Europese taal maakt en toch Vlaams blijft. Daarin ligt de toekomst.»

«Brussel is de stad van de ontmoeting. Alle vluchtelingen kwamen naar onze hoofdstad. Zelfs Marx heeft er gewoond, de bannelingen van het kolonelsregime van Griekenland ook. Brussel had een heel goede reputatie in de geschiedenis door mensen op te vangen die het elders niet meer zagen zitten. Nu is het wel veranderd, ons land is ontzettend streng. Maar je hebt in Brussel toch nog die kulturen die elkaar ontmoeten. De Brusselse volkswijken zijn de zeven dorpen. Als je naar Elsenne gaat, dan kom je voor een stuk in Afrika en voor een stuk bij de noblesse van vroeger: je

gelsaksische produkten op. Zij krijgen listings waar ze aan moeten beantwoorden en zo wordt het lokaal produkt weggedrukt. In het jaar 2000 ga ik ook strijden voor het Nederlandstalige lied. Singer-songwriters in het Nederlands moeten kunnen blijven bestaan. Vanaf januari ga ik gesprekken voeren met de mensen die verantwoordelijk zijn voor de programmatie van radio en televisie. Ik ga hen kleine en eenvoudige voorstellen doen die toelaten om zonder grote ingreep in hun programma's toch de aandacht te vestigen op het Nederlandstalige lied. Bijvoorbeeld voor elke eerste nieuwuitzending een clip van een Nederlandstalig lied. Een clip per week en na twee maanden een programma op prime time met al de clips, om maar iets te zeggen.»

Socialist

Veto: Kan het Nederlandstalige lied opnieuw een onderdeel worden van de jeugdkultuur?

Verminnen: «Het zal afhangen van een paar talentvolle-jonge mensen die moeten ontstaan. Toen ik dertig jaar geleden begon, was ik een jonge man, mijn publiek was ook jong en wat ik deed was in de mode. Ik was een jeugdidool. Nu ben ik een achtenveertigjarige zanger waar mensen van allerlei slag naar komen kijken. Wij hebben nood aan jeugdidolen die opnieuw in het Nederlands zingen.»

(foto Pieter Van der Au)

ten om mijn ervaringen mee te delen. Een maand geleden schreef ik haar in mijn beste Frans een brief maar ik heb nog geen antwoord gekregen. Dat vind ik wel een beetje vreemd! Onkelinx doet dingen die niet juist zijn. Zij wil stempelgerechtigden wel hun artistieke activiteit laten doen na zeven uur 's avonds. Maar wat doe je met een schilder die daglicht nodig heeft?»

Kolonel

Veto: Wanneer is Zamu opgericht?

Verminnen: «Wij hebben dat opgericht in 1992. Ik werd gebeld door de Internationale Vereniging voor Platenindustrie. Ik heb gezegd dat ik niet het woord kon voeren namens de muzikanten, maar alleen namens mijzelf. Zo is de idee ontstaan een vereniging op te richten. Wij verkeren echter in zeer grote financiële problemen. Wij hebben iemand halftijds in dienst die ik in februari moet ontslaan. Wij vallen buiten het subsidiedekreet omdat ze ons beschouwen als een belangenvereniging.»

Veto: In veel van uw teksten lijkt u de drempel tot Brussel lager te willen maken voor Vlamingen.

Verminnen: «Ik probeer dat omdat velen een grote vergissing begaan met te zeggen dat "ze niet naar Brussel gaan voor hun plezier". Tervijl Brussel de enige stad is van dit land waar twee gemeenschappen elkaar

hebt er prachtige patriciërswohnungen. Molenbeek was vroeger een heel Vlaams aspect van Brussel en ook een gemeente waar veel werkmannen woonden. Vandaar ook dat wij vroeger altijd naar Daringclub Molenbeek gingen kijken en niet naar Anderlecht: dat was voetbal van het geld, van de brouwer Vanden Stock. Als je nu naar Molenbeek gaat, waan je jezelf in Arabië, met de stallekes op de straat. Dat is een enorme rijkdom: je kan de wereld bezichtigen in Brussel.»

Veto: Komen de Nederlandstalige liederen in verdrukking?

Verminnen: «Dat is een enorm probleem. Als je naar de radio luistert krijg je meer en meer de Angelsaksische invloed, soms fantastische muziek, maar het chanson komt niet meer aan bod. Waar het in se altijd over zou moeten gaan is de diversiteit van de kulturen. Wij moeten Baskische liederen kunnen horen, men moet een Vlaams lied kunnen horen in Baskenland. De RTBF zou ook Napolitaanse en Nederlandstalige liederen moeten draaien. Als ze dat niet doen dan vervreemden wij allemaal van elkaar.»

«Ook in het Nederlandstalig lied is er een enorme vervlakking. Omdat de commercie moet zegevieren. De platenmaatschappijen en zitten met piraterij — via de MP3's downloadt men langs alle kanten — en verder dringen de moederfirma's hen an-

Veto: U heeft vorige week de Van Ackerprijs gekregen. Daar hadden wij nog nooit van gehoord.

Verminnen: «Ik ook niet. Maar Tom Lanoye, Hugo Claus en Louis Paul Boon hebben die ook gehad, dus dat moet een goeie prijs zijn.»

Veto: U krijgt wel het label socialist opgeplakt.

Verminnen: «Ja, Achille Van Acker was een van de grote mannen van de SP. Ik heb daarop gereageerd: ik ben een socialist in gedachten maar niet van partijen. Hugo Claus ook niet. Tom Lanoye is eerder Agalev denk ik. Misschien bedoelen ze wel een socialist in gedachten, dan is dat niet slecht. Liever een socialist dan een kapitalist, zeg ik altijd. En liever een geëngageerde gedachte dan een enge, egocentrische idee.»

Veto: Zijn de geëngageerde zangers aan het uitsterven?

Verminnen: «In elk lied zit een boodschap. Het is aan de mens om die te ontrafelen. Als je zingt over je moeder, dan geef je eigenlijk een diepere boodschap mee dan door te zeggen: "Wij willen Tsjetsjenij vrij". Het is misschien beter te zingen over misbedeelde mensen en daardoor het onrecht aan te klagen dan te zeggen: "Er is onrecht". Men moet niet altijd alles illustreren.»

Margo Foubert
Bart De Schrijver